

Pippi
LÅNGSTRUMP
I SÖDERHAVET

ASTRID LINDGREN

**ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG**

Pippi

LÅNGSTRUMP

I SÖDERHAVET

ASTRID LINDGREN

ASTRID
LINDGREN
AKTIEBOLAG

OceanofPDF.com

Astrid Lindgren

*Pippi Långstrump
i Söderhavet*

Illustrationer av
Ingrid Vang Nyman

OceanofPDF.com

Text: © Astrid Lindgren / Astrid Lindgren Aktiebolag 1948

Bild: © Ingrid Vang Nyman / Astrid Lindgren Aktiebolag

E-boksproduktion: [Axiell Media](#), 2019

ISBN 978-91-89-03502-7

Utgiven som e-bok av Astrid Lindgren Aktiebolag, Lidingö, 2019

Originalförlag Rabén & Sjögren

www.astridlindgren.se

OceanofPDF.com

Pippi bor fortfarande kvar i Villa Villekulla

Den lilla, lilla staden såg mycket prydlig och hemtrevlig ut med sina kullerstengator, sina låga små hus och sina blomstertäppor runt omkring husen. Var och en som kom dit måste tänka att detta måtte vara en lugn och vilsam stad att bo i. Men där fanns inte många sevärdheter att titta på. Bara ett par saker. Ett hembygdsmuseum och ett gammalt gravkummel. Det var det enda. Jo, det fanns en sak till. Människorna i den lilla staden hade ordentligt och redigt satt upp skyltar för den som ville titta på de där sevärdheterna. *Till hembygdsmuseet* stod det med stora bokstäver på en skylt och så en pil inunder. *Till gravkumlet* stod det på en annan skylt.

Det fanns en skylt till. Och på den stod det:

Den där skylten hade blivit uppsatt rätt nyligen. Det hände nämligen på senare tid ganska ofta att folk kom och frågade efter vägen till Villa Villekulla, ja, faktiskt bra mycket oftare än de frågade efter vägen till hembygdsmuseet och gravkumlet.

En vacker sommardag kom det en herre åkande i sin bil till den lilla staden. Han bodde i en mycket större stad, och därför hade han fått för sig att han var finare och märkvärdigare än människorna i den lilla, lilla staden. Nu var det ju också det att han hade en så väldigt fin bil och att han själv

var en så präktig herre med blanka skor och tjock guldring på fingret. Så det var kanske inte så underligt, om han trodde att han var något ytterst fint och förnämt.

Han tutade kraftigt i bilhornet när han körde genom den lilla stadens gator, för att folk skulle höra att han kom.

När den där fina herrn fick syn på skyltarna drog han munnen till ett brett flin.

”Till hembygdsmuseet, jo, jag tackar jag”, sa han för sig själv. ”Så roligt ska jag inte ha ... Till gravkumlet”, läste han på en annan skylt. ”Det blir bättre och bättre, tror jag.”

”Men vad i all sin dar är det där för fånigheter”, sa han när han fick syn på den tredje skylten. ”Till Villa Villekulla ... ett sånt namn!”

Han funderade en stund. En villa kunde ju inte gärna vara en sevärdhet i stil med ett hembygdsmuseum och ett gravkummel. Skylten måste ha satts upp av någon annan anledning, tänkte han. Till sist kom han på en bra förklaring. Villan var naturligtvis till salu. Skylten var uppsatt för att visa vägen för sådana som kunde vilja köpa huset. Den fine herrn hade länge tänkt att han skulle skaffa sig ett hus i någon liten stad där det inte var så bråkigt som i storstaden. Han skulle naturligtvis inte bo där jämt, men då och då skulle han fara dit och vila sig. I en liten stad skulle det också märkas mycket bättre vilken särdeles fin och förnämlig man han egentligen var. Han beslöt att genast fara och titta på Villa Villekulla.

Det var bara att följa pilens riktning. Han fick åka ända bort till utkanten av den lilla staden innan han kunde hitta det han sökte. Och där – på en mycket fallfärdig trädgårdsgrind – stod det inristat med rödpenna:

Innanför grinden låg en förvildad trädgård med gamla mossbelupna träd och oklippta gräsmattor och en mängd blommor som fick växa precis hur de ville. Längst inne i trädgården låg ett hus, oj, oj, oj, ett sånt hus! Det såg ut som om det skulle ramla ihop när som helst. Den fine herrn stirrade på huset, och plötsligt stönade han lite. *Det stod en häst på verandan.* Och den fine herrn var inte van vid att det stod hästar på verandor. Det var därför han stönade.

På verandatrappan mitt i det flödande solskenet satt tre små barn. Hon som satt i mitten var en flicka med mycket fräknar i ansiktet och två röda flätor som stod rakt ut. En mycket söt, ljuslockig liten jäntunge i blårutig klänning och en välkammad pojke satt på var sin sida om henne. Och på den rödhåriga flickans axel satt en markatta.

Den fine herrn funderade. Han måste väl ha kommit fel? Inte kunde väl någon människa tänka sig att sälja ett så fallfärdigt hus?

”Hör ni, ungar”, skrek han, ”är den här usla kåken verkligen Villa Villekulla?”

Flickan i mitten, hon med det röda håret, reste sig och kom fram till grinden. De andra två traskade långsamt efter.

”Har du inte mål i mun”, sa den fine herrn innan den rödhåriga flickan hade hunnit fram. ”Är det här rucklet verkligen Villa Villekulla?”

”Låt mej tänka efter”, sa den rödhåriga flickan och rynkade fundersamt pannan. ”Hembygds museet – nej! Gravkumlet – nej! Nu har jag det”, skrek hon. ”Det är Villa Villekulla.”

”Svara som folk”, sa den fine herrn och klev ur bilen. Han beslöt sig för att titta lite närmare på stället i alla fall.

”Man skulle förstås kunna riva kåken och bygga en ny”, mumlade han för sig själv.

”O ja, låt oss börja genast”, skrek den rödhåriga flickan och slet raskt bort ett par bräder ur husets gavel.

Den fine herrn hörde inte på henne. Han intresserade sig inte för småbarn överhuvudtaget, och nu hade han dessutom fått något att fundera på. Trädgården i allt sitt förfall såg faktiskt riktigt inbjudande och trevlig ut så här i solskenet. Om man byggde ett nytt hus och klippte gräsmattorna och skyfflade gångarna och planterade riktiga blommor, så skulle till och med en mycket fin herre kunna bo där. Den fine herrn beslöt sig för att köpa Villa Villekulla.

Han tittade sig omkring för att hitta på fler förbättringar. De gamla mossiga träden måste förstås bort. Han glodde surt på en bredstammig och knotig ek som välvde sina grenar över Villa Villekullas tak.

”Den där hugger jag ner”, sa han bestämt.

Den lilla söta flickan i den blårutiga klänningen gav till ett skrik.

”O, Pippi, hörde du”, sa hon med förskrämd stämma.

Den rödhåriga flickan övade sig obekymrat att hoppa kråka på trädgårdsgången.

”Som sagt – den där gamla ruttna eken hugger jag ner”, sa den fine herrn för sig själv.

Den lilla flickan i den blårutiga klänningen sträckte bönfällande händerna mot honom.

”O, nej, gör inte det”, sa hon. ”Det är ... det är ett sånt bra träd att klättra i. Och så är det ihåligt, så att man kan vara inne i det.”

”Dumheter”, sa den fine herrn. ”Jag klättrar inte i träd kan du väl förstå.”

Den välkammade pojken kom fram han också. Han såg orolig ut.

”Jamen, det växer sockerdricka i trädet”, sa han bedjande. ”Och choklad också. På torsdagarna.”

”Hör ni, barn, jag tror att ni har suttit lite för länge i solskenet”, sa den fine herrn. ”Det tycks gå runt i huvet på er. Men det är ju inget som jag har med att göra. Jag tänker köpa det här stället. Kan ni säga mej var jag kan träffa ägaren?”

Den lilla blårutiga flickan började gråta, och den välkammade pojken sprang fram till den rödhåriga flickan som fortfarande hoppade kråka.

”Pippi”, sa han, ”hör du inte vad han säger? Varför gör du inget?”

”Gör jag inget”, sa den rödhåriga flickan. ”Här ligger jag i och hoppar kråka för livet, och så kommer du och säger att jag inget gör. Hoppa själv, får du se hur gott det är!”

Hon reste sig och gick fram till den fine herrn.

”Mitt namn är Pippi Långstrump”, sa hon. ”Och det här är Tommy och Annika.” Hon pekade på sina lekkamrater. ”Är det nånting vi kan hjälpa till med? Nåt hus som ska rivas eller träd som ska huggas eller nånting annat som behöver ändras? Bara säj ett ord!”

”Vad ni heter intresserar mej inte”, sa den fine herrn. ”Det enda jag vill veta är var jag kan få tag i ägaren till det här huset. Jag tänker köpa det.”

Den rödhåriga flickan, hon som hette Pippi Långstrump, hade återgått till kråkhoppningen.

”Ägaren är lite upptagen just nu”, sa hon. Hon hoppade med stor ihärdighet medan hon pratade. ”Alldeles kolossalt upptagen”, sa hon och hoppade runt den fine herrn. ”Men sitt ner och vänta ett slag, så kommer hon nog.”

”Hon”, sa den fine herrn belåtet. ”Är det en hon som rår om det eländiga huset? Så mycket bättre. Kvinnfolk förstår sej inte på affärer. Då ska vi hoppas att jag kan komma över alltihop för en spottstyver.”

”Det ska vi hoppas”, sa Pippi Långstrump.

Eftersom det inte tycktes finnas någon annan sittplats, satte sig den fine herrn försiktigt ner på verandatrappan. Den lilla apan skuttade oroligt fram och tillbaka på verandaräcket. Tommy och Annika, de två söta och välkammade barnen, stod ett stycke därifrån och tittade förskrämda på honom.

”Bor ni här”, frågade den fine herrn.

”Nej”, sa Tommy, ”vi bor i villan bredvid.”

”Men vi är här varje dag och leker”, sa Annika blygt.

”Ja, den saken blir det nog slut med nu”, sa den fine herrn. ”Jag vill inte ha några ungar rännande omkring i min trädgård. Barnungar är det värsta jag vet.”

”Tycker jag med”, sa Pippi och gjorde en paus i hoppningen. ”Alla barnungar borde skjutas.”

”Hur kan du säga så”, sa Tommy kränkt.

”Jo, egentligen borde alla barnungar skjutas”, sa Pippi. ”Men det går inte för sej. För då skulle det aldrig växa opp några små rara farbröder. Och dom kan man inte undvara.”

Den fine herrn tittade på Pippis röda hår och beslöt att göra sig lite lustig medan han väntade.

”Vet du vad det är för likhet mellan dej och en nytänd tändsticka”, frågade han.

”Nej”, sa Pippi. ”Men jag har alltid undrat.”

Den fine herrn ryckte Pippi rätt hårt i flätan.

”Jo, ser du, bägge två brinner i toppen, hahaha!”

”Mycket ska man höra innan örona ramlar av”, sa Pippi. ”Att jag inte har kommit att tänka på det förut!”

Den fine herrn tittade på henne, och så sa han:

”Hör du, jag tror minsann att du är den fulaste unge jag någonsin sett.”

”Åja”, sa Pippi, ”jag tycker inte att du heller är så naturskön så man direkt hoppar till när man ser dej!”

Den fine herrn såg förnärmat ut, men han sa inget. Pippi stod tyst en stund och tittade på honom med huvudet på sned.

”Du”, sa hon till sist. ”Vet du vad det är för likhet mellan dej och mej?”

”Mellan dej och mej”, sa den fine herrn. ”Det finns väl ingen likhet mellan oss två, vill jag hoppas.”

”Jo”, sa Pippi. ”Bägge två är vi stora i truten. Utom jag.”

Från Tommy och Annika hördes ett svagt fnitter.

Den fine herrn blev alldeles röd i ansiktet.

”Jaså, du är oförskäm”, skrek han. ”Men det ska jag nog banka ur dej.”

Han sträckte ut sin tjocka arm efter Pippi, men i samma ögonblick tog hon ett skutt åt sidan, och sekunden efteråt satt hon uppflugnen i den ihåliga eken. Den fine herrn bara gapade av häpnad.

”När ska vi börja med bankandet”, frågade Pippi och satte sig bekvämt tillrätta på en gren.

”Jag har tid att vänta”, sa den fine herrn.

”Så bra”, sa Pippi. ”För jag funderar nämligen på att stanna här oppe till mitten på november.”

Tommy och Annika skrattade och klappade i händerna. Men det skulle de inte ha gjort. För nu var den fine herrn alldeles förfärligt arg, och när han inte kunde få tag i Pippi så grep han Annika i nackskinnets och sa:

”Då klår jag väl dej i stället. Det verkar som du behövde lite smörj du också.”

Annika hade aldrig i sitt liv fått smörj, och hon gav till ett hjärtskärande skrik av förskräckelse. Det hördes en duns när Pippi hoppade ner ur trädet. Med ett språng var hon framme hos den fine herrn.

”Ånej”, sa hon. ”Hellre än att vi ska börja slåss är det visst bäst att jag klipper till dej.”

Och det gjorde hon. Hon grep den fine herrn om hans tjocka midja och kastade honom upp i luften ett par gånger. Så bar hon honom på raka armar ut till hans bil och vräkte ner honom i baksätet.

”Jag tror vi väntar med att riva kåken till en annan dag”, sa hon. ”Du förstår, en dag i veckan river jag hus. Men aldrig på fredagarna. För då har man veckostädningen att tänka på. Därför brukar jag göra så att jag dammsuger huset på fredan och river ner på det lördan. Allting har sin tid.”

Den fine herrn kravlade sig med stort besvär fram till ratten och körde därifrån med högsta fart. Han var både rädd och arg, och det retade honom att han inte hade fått tala med ägaren till Villa Villekulla. För han ville så gärna köpa stället och köra bort de otäcka barnen därifrån.

Rätt snart mötte han en av den lilla stadens poliser. Han stannade bilen och sa:

”Kan ni hjälpa mej att få tag i den damen som rör om Villa Villekulla?”

”Med största nöje”, sa polisen. Han hoppade upp i bilen och sa:

”Kör till Villa Villekulla!”

”Nej, där finns hon inte”, sa den fine herrn.

”Jo, där finns hon säkert”, sa polisen.

Den fine herrn kände sig trygg när han hade en polis med sig, och han körde tillbaka till Villa Villekulla som polisen hade sagt. För han ville så gärna få tala med ägaren till villan.

”Där är den damen som rör om Villa Villekulla”, sa polisen och pekade mot huset.

Den fine herrn tittade i den riktning polisen hade pekat. Han tog sig för pannan och stönade. För på verandatrappan stod den rödhåriga flickan, den där förskräckliga Pippi Långstrump, och på sina raka armar bar hon hästen. Apan satt på hennes axel.

”Hej, Tommy och Annika”, skrek Pippi. ”Kom så rider vi ett slag, innan nästa spickelant kommer.”

”Spekulant, heter det”, sa Annika.

”Är det där ... ägaren till villan”, sa den fine herrn med matt röst. ”Jamen, det är ju bara en liten flicka?”

”Ja”, sa polisen. ”Det är bara en liten flicka. Den starkaste flickan i världen. Hon bor där alldeles ensam.”

Hästen med de tre barnen på ryggen kom nu framgalopperande till grinden. Pippi tittade ner på den fine herrn och sa:

”Hör du, det var roligt, när vi gissade gåtor i jåns. Jag kan en till förresten. Kan du säga mej vad det är för skillnad mellan min häst och min apa?”

Den fine herrn var egentligen inte alls upplagd för att gissa gåtor mera, men han hade fått en sådan respekt för Pippi att han inte tordes låta bli att svara.

”Vad det är för skillnad mellan din häst och din apa – nej, det vet jag verkligen inte.”

”Nä, det är rätt knepigt”, sa Pippi. ”Men jag ska ge dej en liten ledtråd. Om du skulle få se dom bägge tillsammans under ett träd, och så den ena av dom ger sej till att klättra opp i trädet, då är det *inte* hästen.”

Den fine herrn tryckte gaspedalen i botten och for med stark fart därifrån. Han kom aldrig, aldrig mera tillbaka till den lilla staden.

OceanofPDF.com

Pippi muntrar upp tant Laura

En eftermiddag gick Pippi hemma i sin trädgård och väntade på att Tommy och Annika skulle titta in. Men ingen Tommy kom och ingen Annika heller, och därför beslöt Pippi att gå och se efter var de höll hus. Hon hittade dem i bersån hemma i deras egen trädgård. Men de var inte ensamma. Deras mamma, fru Settergren, var där också och så en mycket rar gammal tant som hade kommit på besök. De satt just och drack kaffe. Barnen fick saft.

Tommy och Annika skyndade emot Pippi.

”Tant Laura har kommit”, sa Tommy förklarande. ”Det är därför vi inte har kommit till dej.”

”O, vad hon ser rar ut”, sa Pippi och kikade in genom lövverket. ”Henne måste jag prata med. Jag tycker så mycket om gamla snälla tanter.”

Annika såg lite orolig ut.

”Det ... det ... kanske är bäst att du inte pratar så mycket”, sa hon. För hon kom ihåg en gång när Pippi hade varit med på ett kafferep och hade pratat så kolossalt mycket, att Annikas mamma hade blivit riktigt missbelåten med henne. Och Annika ville inte att någon skulle vara missbelåten med Pippi som hon tyckte så mycket om.

”Ska jag inte prata med henne”, sa Pippi förnärligt. ”Jo, det kan du skriva upp att jag ska. Man ska väl vara vänlig när det kommer folk på besök. Om jag sitter här och moltiger, så kanske hon tror att jag har nånting emot henne.”

”Jamen, är du säker på att du vet hur man pratar med tanter”, invände Annika.

”Man muntrar opp dom, det är vad man gör”, sa Pippi med eftertryck. ”Och det tänker jag göra nu.”

Hon gick in i bersån. Först neg hon för fru Settergren. Sen såg hon på den gamla damen med lyftade ögonbryn.

”Nämen si på tant Laura”, sa hon. ”Och vackrare än någonsin! Kan jag få lite saft, så att jag inte blir för torr i halsen, ifall att vi kanske kommer i

samspråk.”

Det sista sa hon till Tommys och Annikas mamma. Fru Settergren hällde upp ett glas saft men sa samtidigt:

”Små barn ska synas men inte höras!”

”Hå”, sa Pippi, ”folk har väl både ögon och öron, vill jag hoppas. Och även om jag ju är en fröjd för ögat, så far minsann örona också väl av lite motion. Men en del tycks tro att man har fått örona *bara* till att vifta med.”

Fru Settergren brydde sig inte närmare om Pippi utan vände sig till den gamla damen.

”Hur mår lilla tant Laura egentligen nu för tiden”, frågade hon deltagande.

Tant Laura såg bekymrad ut.

”Ja, det är bara dåligt”, sa hon. ”Jag är så nervös och orolig för allting.”

”Ackurat som mormor”, sa Pippi och doppade kraftigt en skorpa i saftglaset. ”Hon blev också nervös och upphetsad för det allra minsta. Om hon gick på gatan och råkade få en tegelpanna i huvudet, så gav hon sej till att hoppa och skrika och väsnas, så man skulle kunna tro att det hade hänt en olycka. Och tänk, en gång var hon med pappa på bal, och dom dansade hambo. Pappa är rätt stark, och rätt som det var kom han att dänga i väg mormor, så att hon flög tvärs över balsalen och blev sittande mitt i basfiolen. Och vips började hon skrika och väsnas igen. Då tog pappa och höll henne på rak arm ut genom fönstret i fjärde våningen, bara för att hon skulle få lugna sej lite och slippa vara så nervös längre. Men tänk aldrig det! ’Släpp mej genast’, skrek hon. Och då gjorde pappa det förstås. Och kan man tänka sej – då var inte det bra det heller! Pappa sa att han aldrig hade sett maken till gumma att kinka för småsaker. Usch ja, det är svårt, när folk har ont i nerven”, sa Pippi medlidsamt och doppade en ny skorpa.

Tommy och Annika skruvade oroligt på sig där de satt på sina stolar. Tant Laura skakade villrådigt på huvudet, och fru Settergren skyndade sig att säga:

”Vi ska väl hoppas att tant Laura snart blir bättre.”

”O ja, det blir hon säkert”, sa Pippi tröstande. ”För det blev mormor. Hon blev så kry så. För hon tog in lugnande medel.”

”Vad då för lugnande medel”, undrade tant Laura intresserat.

”Rävgift”, sa Pippi. ”En struken matsked rävgift. Det gjorde susen, ska jag säga. Efter den betan satt hon bom still i fem dar och sa aldrig ett ord. Lugn som en filbunke! Totalt frisk helt enkelt! Inget skuttande och skrikande mer. Det kunde droppa tegelpannor i huvudet på henne stup i ett, stup i ett, hon bara satt där och stortrivdes. Så nog för att tant Laura kan bli frisk. För – som sagt – det blev mormor.”

Tommy hade smugit sig intill tant Laura och viskade i hennes öra.

”Bry sej inte om det, tant Laura. Det är bara som hon hittar på! Hon har ingen mormor.”

Tant Laura nickade förstående. Men Pippi hade goda öron, och hon hade hört vad Tommy viskade.

”Tommy har alldeles rätt”, sa hon. ”Jag har ingen mormor. Hon finns inte helt enkelt. Och vad behöver hon då vara så förfärligt nervös för?”

Tant Laura vände sig till fru Settergren.

”Vet du, i går var jag med om nånting så egendomligt ...”

”Men det kan aldrig ha varit så egendomligt som det jag var med om i förrgår”, försäkrade Pippi. ”Jag var ute och åkte tåg, och just som tåget gick i full fart, så kom det en ko inflygande genom det öppna fönstret med en stor resväska hängande i svansen. Hon satte sej på bänken mitt emot mej och började slå i tågtidtabellen för att se hur dags vi var framme i Falköping. Jag höll just på att äta smörgås – jag hade massor av smörgåsar med spickesill och korv på – och jag tänkte att hon kanske var hungrig, så jag bjöd henne en. Och då tog hon en smörgås med spickesill och mumsade i sej.”

Pippi tystnade.

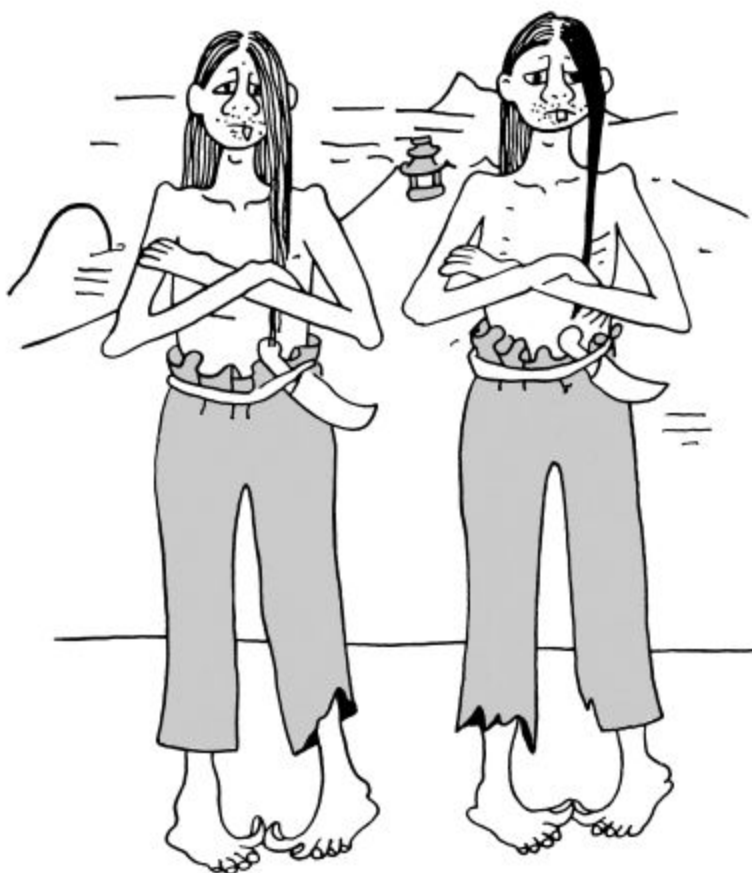
”Det var verkligen egendomligt”, sa tant Laura vänligt.

”Ja, maken till egendomlig ko får man leta efter”, sa Pippi. ”Att tänka sej att hon tog en smörgås med spickesill när det fanns fullt opp med korvsmörgåsar!”

Fru Settergren och tant Laura drack mer kaffe. Barnen drack mer saft.

”Jo, vad jag just skulle berätta, när jag blev avbruten av vår lilla vän här”, sa tant Laura, ”det var som ett konstigt sammanträffande i går ... ”

”På tal om konstiga sammanträffanden”, sa Pippi, ”så kommer det säkert att roa er att höra om Agaton och Teodor. En gång när pappas båt kom till Singapore, så behövde vi en ny matros ombord. Och då fick vi Agaton. Agaton var två och en halv meter lång och så mager, så knotorna rasslade som svansen på en arg skallerorm när han kom. Ramsvart hår hade han, som gick ända ner till midjan, och bara en enda gadd i munnen. Men den var så mycket större, för den räckte långt nedanför hakan. Pappa tyckte nog att Agaton var i fulaste laget och ville först inte ta honom ombord, men sen sa han att det kunde vara bra att ha honom ifall man behövde skrämma några hästar i sken. Nåväl, så kom vi till Hongkong. Och där behövde vi en matros till: och då fick vi Teodor. Två och en halv meter lång var han, ramsvart hår, som räckte till midjan, en enda stor gadd i munnen. Agaton och Teodor var faktiskt kolossalt lika varann. Särskilt Teodor. Dom var helt enkelt lika som tvillingar.”

”Det var ju konstigt”, sa tant Laura.

”Konstigt”, sa Pippi. ”Vad var det för konstigt med det?”

”Att dom var så lika”, sa tant Laura. ”Det var väl konstigt!”

”Nä”, sa Pippi. ”Det var inte ett dugg konstigt. För dom *var* tvillingar. Båda två. Ända från födseln till och med.”

Hon såg närmast lite förebrående på tant Laura.

”Jag förstår inte vad du menar, lilla tant Laura. Är det nånting att komma och bråka och undra över, att två stackars tvillingar råkar var lite lika? Det kan dom ju inte rå för. Inte må du tro, lilla tant, att någon frivilligt ser ut som Agaton. Inte som Teodor heller, vad det beträffar.”

”Jamen”, sa tant Laura, ”varför talar du då om konstiga sammanträffanden?”

”Om jag kunde få en aldrig så liten syl i vädret på det här kalaset”, sa Pippi, ”så skulle ni nog få höra om konstiga sammanträffanden. Jo, kan ni tänka er, både Agaton och Teodor gick inåt med tårna nånting så onaturligt.

Och för vartenda steg dom tog stötte högra stortån ihop med den vänstra. Var inte det ett konstigt sammanträffande så säj! Det tyckte åtminstone stortårna.”

Pippi tog en skorpa till. Tant Laura reste sig för att gå.

”Jamen, tant Laura skulle ju berätta om det där egendomliga sammanträffandet i går”, sa fru Settergren.

”Jag tror jag väntar med det till en annan gång”, sa tant Laura. ”När jag tänker rätt på saken, så var det visst inte så värst egendomligt förresten.”

Hon sa adjö till Tommy och Annika. Sen klappade hon Pippi på hennes röda huvud.

”Adjö, lilla vän”, sa hon. ”Du har rätt. Jag tror, jag håller på att bli kryare. Jag känner mej inte alls så nervös längre.”

”O, vad jag är glad för det”, sa Pippi och gav tant Laura en duktig kram. ”Vet du vad, lilla tant Laura! Pappa, han var riktigt nöjd när vi fick Teodor i Hongkong. För han sa att nu kunde han skrämma precis dubbelt så många hästar i sken.”

Pippi hittar en spunk

En morgon kom Tommy och Annika som vanligt inhopande i Pippis kök och skrek gomorron. Men de fick inget svar. Pippi satt mitt på köksbordet med Herr Nilsson, den lilla markattan, i famnen och ett lyckligt leende på läpparna.

”Gomorron”, sa Tommy och Annika om igen.

”Tänk i alla fall”, sa Pippi drömmande, ”tänk att *jag* har hittat på det. Just jag och ingen annan!”

”Vad har du hittat på”, undrade Tommy och Annika. Det förvånade dem inte det allra minsta att Pippi hade hittat på något, för det gjorde hon alltid, men de ville veta vad det var. ”Vad har du egentligen hittat på, Pippi?”

”Ett nytt ord”, sa Pippi och tittade på Tommy och Annika, som om hon först nu hade fått syn på dem. ”Ett spritt språngande nytt ord.”

”Vad då för ord”, sa Tommy.

”Ett utmärkt bra ord”, sa Pippi. ”Ett av dom bästa jag har hört.”

”Säg det då”, sa Annika.

”Spunk”, sa Pippi triumferande.

”Spunk”, sa Tommy. ”Vad betyder det?”

”Om jag bara det visste”, sa Pippi. ”Det enda jag vet är att det inte betyder dammsugare.”

Tommy och Annika funderade ett slag. Till sist sa Annika:

”Men om du inte vet vad det betyder, så är det väl ingen nytta med det just?”

”Nej, det är det som retar mej”, sa Pippi.

”Vem är det egentligen som har hittat på från början vad ordena ska betyda”, undrade Tommy.

”Antagligen en hoper gamla professorer”, sa Pippi. ”Och nog får man väl säga att folk är konstiga! Tänk, vilka ord dom hittar på! ’Balja’ och ’träplugg’ och ’snöre’ och sånt där som ingen människa kan begripa var dom får det ifrån. Men ’spunk’, som verkligen är ett bra ord, det låter dom helt enkelt bli att hitta på. Vilken tur att jag kom på det! Och jag ska nog ta reda på vad det betyder också.”

Hon funderade ett slag.

”Spunk! Jag undrar om det möjligen kan vara den översta toppen på en blåmålad flaggstång”, sa hon tveksamt.

”Det finns väl inga flaggstänger som är blåmålade”, sa Annika.

”Nej, det har du rätt i. Ja, då vet jag sannerligen inte. Kan det möjligen vara det läte som blir när man kliver i gyttja och det kommer opp gyttja mellan tårna? Låt oss höra hur det låter! ’Annika klev omkring i gyttjan, och då hördes det allra härligaste spunk.”

Hon skakade på huvudet.

”Nej, det duger inte. ’Då hördes det allra härligaste tjipp’, skulle det ha varit i stället.”

Hon rev sig i håret.

”Det här blir mer och mer mystiskt. Men vad det än är, så ska jag ta reda på det. Det kanske finns att köpa i affärerna. Kom, så går vi och frågar!”

Det hade Tommy och Annika ingenting emot. Pippi gick och tog reda på sin kappsäck som var full med gullpengar.

”Spunk”, sa hon. ”Det låter som det vore dyrt. Det är nog bäst att ta med en gullpeng.”

Och det gjorde hon. Herr Nilsson hoppade som vanligt upp på hennes axel. Och så lyfte Pippi ner hästen från verandan.

”Här är det bråttom”, sa hon till Tommy och Annika. ”Vi rider. För annars kanske det inte finns nån spunk kvar när vi kommer. Det skulle inte förvåna mej om borgmästaren redan hade köpt sista biten.”

När hästen kom galopperande genom den lilla stadens gator med Pippi och Tommy och Annika på ryggen skrällde hovarna så hårt mot stenläggningen att alla stans ungar hörde det, och de kom glada löpande, för de tyckte allihop så mycket om Pippi.

”Pippi, vart ska du ta vägen”, skrek de.

”Jag ska köpa spunk”, sa Pippi och höll in hästen ett slag.

Barnen hejdade sig och såg rätt förbryllade ut.

”Är det nåt gott”, var det en liten pojke som frågade.

”Om”, sa Pippi och slickade sig om munnen. ”Det är härligt. Det låter som om det vore det åtminstone.”

Hon hoppade av hästen utanför ett konditori och lyfte ner Tommy och Annika. Och så klev de in.

”Jag ska be att få köpa en påse spunk”, sa Pippi. ”Men den ska vara knaprig.”

”Spunk”, sa den söta fröken bakom disken eftertänksamt. ”Det tror jag inte vi har.”

”Jo, det måste ni ha”, sa Pippi. ”Det måste finnas i alla välsorterade affärer.”

”Jamen, det är slut för dagen”, sa fröken, som aldrig hade hört talas om spunk men inte ville erkänna att hennes affär inte var lika välsorterad som någon annan.

”O, hade ni det i går”, skrek Pippi ivrigt. ”Snälla, snälla du, tala om för mej hur det såg ut. Jag har aldrig sett nån spunk i hela mitt liv. Var den rödrandig?”

Då rodnade den söta fröken så vackert, och så sa hon:

”Äsch, jag vet inte vad det är! Vi har det i alla fall inte här.”

Mycket besviken gick Pippi ut genom dörren.

”Då får jag jaga vidare”, sa hon. ”Utan spunk går jag inte hem.”

Nästa affär var en järnaffär. En expedit bugade sig artigt för barnen.

”Jag skulle vilja köpa en spunk”, sa Pippi. ”Men det ska vara av bästa sorten, den som man dräper lejon med.”

Expediten såg illmarig ut.

”Nu ska vi se”, sa han och kliade sig bakom örat, ”nu ska vi se.”

Han tog en järnkratta och räckte den till Pippi.

”Duger den här”, frågade han.

Pippi tittade förtrytsamt på honom.

”Det där är vad professorerna kallar en kratta”, sa hon. ”Men nu var det händelsevis en spunk jag ville ha. Försök inte lura ett litet oskyldigt barn!”

Då skrattade expediten och sa:

”Vi har tyvärr ingen sån där som du sa. Hör efter i sybehörsaffären på hörnet.”

”Sybehörsaffären”, muttrade Pippi till Tommy och Annika när de kom ut på gatan. ”Där finns det *inte*, så mycket vet jag.”

Hon såg dyster ut ett slag men till sist klarnade hon upp.

”Kanske när allt kommer omkring att spunk är en sjukdom”, sa hon. ”Låt oss gå och fråga doktorn!”

Annika visste var doktorn bodde, för hon hade varit där och blivit vaccinerad.

Pippi ringde på dörrklockan. En sjuksyster kom och öppnade.

”Träffas doktorn”, sa Pippi. ”Det är ett allvarligt fall. Kolossalt svår sjukdom.”

”Varsågod, den här vägen”, sa sjuksystemen.

Doktorn satt vid sitt skrivbord när barnen kom in. Pippi gick rakt fram till honom, blundade och räckte ut tungan.

”Vad är det för fel med dej då”, sa doktorn.

Pippi slog upp sina klara blå ögon igen och drog in tungan.

”Jag är rädd att jag har gått och fått punk”, sa hon. ”För det kliar på hela kroppen. Och ögonen faller totalt ihop när jag sover. Ibland hickar jag. Och i söndags mådde jag inte riktigt bra när jag hade ätit en tallrik skokräm och mjölk. Jag har rätt bra aptit, men jag brukar så ofta få maten i vrångstrupen, och då får man ingen riktig nytta av den. Det måste vara punken som sätter åt mej. Och säj mej bara en sak – är det smittsamt?”

Doktorn tittade på Pippis friska lilla ansikte, och så sa han:

”Jag tror att du mår bättre än de flesta. Jag är säker på att du inte lider av punk.”

Pippi grep honom ivrigt i armen.

”Men det finns i alla fall en sjukdom som heter så, va?”

”Nej”, sa doktorn, ”det finns det inte. Men även om det finnes, så tror jag inte att den skulle bita på dej.”

Pippi såg dyster ut. Hon neg djupt för doktorn till adjö, och det gjorde Annika också. Tommy bockade. Och så drog de sig ut till hästen som väntade vid doktors trädgårdsstaket.

Inte långt från doktors låg ett högt trevåningshus. Ett fönster i översta våningen stod öppet. Pippi pekade upp mot det öppna fönstret och sa:

”Det skulle inte förvåna mej om spunken finns därinne. Jag kvistar opp och tittar efter.”

Med raska tag klättrade hon uppför stuprännan. När hon kommit i jämnhöjd med fönstret kastade hon sig handlöst ut i luften och fick tag i fönsterblecket. Hon hävde sig upp på armarna och stack in huvet.

I rummet innanför fönstret satt det två damer och pratade. Gissa, om de blev häpna när ett rött huvud plötsligt stack upp ovanför fönsterkarmen och de hörde en röst som sa:

”Jag kan undra, om det finns någon spunk härinne?”

De två damerna skrek till av förskräckelse.

”Kors i all sin tid, vad är det du säger, barn? Är det nån som kommit lös?”

”Det är just det jag skulle vilja veta”, sa Pippi hövligt.

”O, han är kanske under sängen”, skrek den ena av damerna. ”Bits han?”

”Jag skulle nästan tro det”, sa Pippi. ”Det låter som om han hade präktiga huggtänder.”

De två damerna klamrade sig fast vid varandra. Pippi tittade sig intresserat omkring, men till sist sa hon vemodigt:

”Nej, här finns inte så mycket som morrhåret av en spunk. Förlåt att jag störde! Jag tyckte bara jag skulle höra efter när jag händelsevis gick förbi.”

Hon firade sig nerför takrännan igen.

”Sorgligt”, sa hon till Tommy och Annika. ”Det finns ingen spunk i den här stan. Vi rider hem igen.”

Och det gjorde de. När de hoppade av hästen utanför verandan var det inte långt ifrån att Tommy hade trampat på en liten skalbagge som kröp på sandgången.

”O, akta skalbaggen”, skrek Pippi.

De hukade sig ner alla tre för att titta på honom. Han var så liten. Vingarna var gröna och glänste som metall.

”En sån vacker liten en”, sa Annika. ”Jag undrar vad det är för sort.”

”Det är ingen ollonborre”, sa Tommy.

”Och ingen tordyvel heller”, sa Annika. ”Och ingen ekoxe. Jag önskar verkligen jag visste vad det där är för sort.”

Över Pippis ansikte spred sig ett saligt leende.

”Jag vet det”, sa hon. ”Det är en spunk.”

”Är du säker på det”, sa Tommy tvivlande.

”Tror du inte jag känner igen en spunk när jag ser honom”, sa Pippi. ”Har du nånsin sett nånting så spunkaktigt i ditt liv?”

Hon flyttade försiktigt skalbaggen till ett säkrare ställe, där ingen skulle trampa på honom.

”Min lilla söta spunk”, sa hon ömt. ”Jag visste väl att jag skulle hitta en till sist. Men nog är det konstigt. Här har vi jagat runt hela stan efter en spunk, och så fanns han hela tiden mitt utanför Villa Villekulla.”

Pippi ordnar frågesport

Det långa, härliga sommarlovet tog slut en dag, och Tommy och Annika började skolan igen. Pippi ansåg fortfarande att hon var tillräckligt lärd utan skolgång, och sa bestämt ifrån att hon inte tänkte sätta sin fot i skolan förrän den dagen kom, då hon absolut inte kunde bärga sig om hon inte fick veta hur sje-ljudet stavades i "sjösjuk". "Men eftersom jag aldrig är sjösjuk, så behöver jag inte oroa mej för stavningen i första taget", sa hon. "Och om jag verkligen skulle råka bli sjösjuk nån gång, så har jag annat att göra än att stava till det."

"Förresten så blir du nog aldrig sjösjuk", sa Tommy.

Och det hade han rätt i. Pippi hade seglat vida omkring på haven tillsammans med sin pappa, innan hon hamnade i Villa Villekulla. Men sjösjuk hade hon aldrig varit.

Ibland roade sig Pippi med att rida och hämta Tommy och Annika efter skolans slut. Tommy och Annika blev så glada då. De tyckte så mycket om att rida, och det är minsann inte många barn som får rida hem från skolan.

"Äh, hör du, Pippi, kom och hämta oss i eftermiddag", sa Tommy en dag, just när han och Annika skulle kila tillbaka till skolan efter frukostrasten.

"Ja, gör det", sa Annika. "För i dag är det som fröken Rosenblom ska dela ut sina gåvor till snälla och flitiga barn."

Fröken Rosenblom var en rik gammal dam som bodde i den lilla staden. Hon var nog rädd om sina pengar, men en gång varje termin kom hon i alla fall till skolan och delade ut gåvor till skolbarnen. Inte till alla skolbarn, o nej! Det var bara de mycket snälla och flitiga barnen som fick. För att fröken Rosenblom skulle kunna veta vilka barn som verkligen var snälla och flitiga, så höll hon långa förhör innan gåvorna delades ut. Och därför levde alla barnen i den lilla staden i en ständig skräck för henne. Ty varje dag när de skulle läsa sina läxor och just satt och funderade på om de inte först skulle kunna hitta på något annat och trevligare, så sa deras mamma eller pappa:

"Tänk på fröken Rosenblom!"

Och det var ju också en förfärlig skam att komma hem till föräldrar och småsyskon den dag fröken Rosenblom hade varit skolan, och inte ha med sig den minsta lilla peng eller gottpåse eller åtminstone en undertröja. Ja, just undertröja! För fröken Rosenblom delade också ut kläder till de fattigaste barnen. Men det hjälpte inte om en unge var aldrig så fattig, ifall han inte kunde svara när fröken Rosenblom frågade hur många centimeter som gick på en kilometer. Nej, det var inte konstigt att barnen i den lilla staden levde i skräck för fröken Rosenblom. De var rädda för hennes soppa också! Det var nämligen så, att fröken Rosenblom lät väga och mäta alla barnen för att se om det var någon som var särskilt mager och ynkelig och som såg ut att inte få tillräckligt med mat hemma. Alla såna små magra och fattiga barn fick gå hem till fröken Rosenblom varje frukostrast och äta en stor tallrik soppa. Det skulle för all del ha varit underbart, om det bara inte hade varit en massa otäcka grynnor i soppan. De kändes alldeles slemmiga i munnen.

Men nu var det alltså den stora dagen då fröken Rosenblom skulle komma till skolan. Lektionerna slutade tidigare än vanligt, och alla barnen samlades på skolgården. Mitt på skolgården hade man ställt ut ett stort bord, och vid bordet satt fröken Rosenblom. Till sin hjälp hade hon två stycken skrivare, som skrev upp allting om barnen, hur mycket de vägde, om de kunde svara på frågorna, om de var fattiga och behövde kläder, om de hade ordentligt uppförandebetyg, om de hade småsyskon hemma, som också behövde kläder, ja, det var ingen ände på vad fröken Rosenblom ville veta. På bordet framför henne stod ett skrin med pengar och en massa gottpåsar och hela travar med undertröjor och strumpor och yllebyxor.

”Alla barnen delar upp sej i led”, skrek fröken Rosenblom. ”I första ledet barn utan småsyskon hemma, andra ledet barn som har ett eller två syskon, tredje ledet barn som har mer än två syskon.”

För fröken Rosenblom ville ha ordning i allting, och det var ju också rättvist, att såna barn som hade många syskon hemma fick större gottpåsar än de som inga hade.

Och så började förhöret. Oj, oj, så barnen darrade! De som inte kunde svara fick först gå och ställa sig i ett hörn och skämmas, och sen fick de gå hem utan så mycket som en karamell till småsyskonen.

Tommy och Annika var ju mycket duktiga i skolan. Men trots detta darrade Annikas rosett av spänning, där hon stod i ledet bredvid Tommy, och Tommy blev vitare i ansiktet, ju närmare han kom fröken Rosenblom.

Just när det var hans tur att svara uppstod det en plötslig oro i ledet för 'barn utan syskon'. Det var någon som trängde sig fram mellan alla ungarna. Och det var ingen annan än Pippi. Hon sköt barnen åt sidan och gick rakt fram till fröken Rosenblom.

"Ursäkta, men jag var inte med från början", sa hon. "I vilket led ska man stå när man är utan fjorton syskon, varav tretton små vanartiga pojkar?"

Fröken Rosenblom såg mycket ogillande ut.

"Du kan stanna där du är tills vidare", sa hon. "Men jag skulle tro att du rätt snart kan flyttas över till ledet av barn som ska stå och skämmas."

Och så fick skrivarna anteckna Pippis namn, och hon blev vägd, för att man skulle se om hon behövde någon soppa. Men hon vägde två kilo för mycket för det.

”Någon soppa får du inte”, sa fröken Rosenblom strängt.

”Ibland har man tur”, sa Pippi. ”Nu gäller det bara att klara sej ifrån livstyckena och undertröjorna också, så kan man andas ut sen.”

Fröken Rosenblom hörde inte på henne. Hon satt och letade i rättstavningsboken efter ett svårt ord åt Pippi att stava.

”Hör du, min flicka”, sa hon till sist, ”vill du tala om för mej hur du stavar till ’sjösjuk’?”

”Hjärtans gärna”, sa Pippi. ”s-k-ö-s-k-u-c-k.”

Fröken Rosenblom log ett sötsurt leende.

”Jaså”, sa hon. ”Rättstavningsboken stavar det helt annorlunda.”

”Då var det ju en väldig tur att du ville veta hur just jag stavar det”, sa Pippi. ”S-k-ö-s-k-u-c-k”, det är på det sättet jag alltid har stavat det, och det har jag bara mått väl av.”

”Anteckna det”, sa fröken Rosenblom till skrivarna och knep bistert ihop munnen.

”Ja, gör det”, sa Pippi. ”Anteckna denna fina stavning och se till att det blir en ändring i rättstavningsboken genast.”

”Nå, min flicka”, sa fröken Rosenblom. ”Svara mej på detta. När dog Karl XII?”

”Oj, är han död nu också”, skrek Pippi. ”Jamen, det är ju för sorgligt vad mycket folk som stryker med nu för tiden. Och jag är säker på att det aldrig hade behövt hända om han hade hållit sej torr om fötterna.”

”Anteckna det”, sa fröken Rosenblom med isande röst.

”Ja, gör det för all del”, sa Pippi. ”Och skriv opp att det är bra med blodiglar närmast kroppen också. Och så bör man dricka lite varm fotogen vid sänggåendet, det piggar opp!”

Fröken Rosenblom skakade på huvudet.

”Varför har hästen strecktecknade kindtänder”, frågade hon allvarligt.

”Jamen, är du säker på att han *har* det”, sa Pippi betänksamt. ”Du kan fråga honom själv förresten. Han står där borta”, fortsatte hon och pekade på sin häst som hon hade bundit vid ett träd.

Hon skrattade förnöjt.

”En sån tur att jag tog med honom hit”, sa hon. ”Annars hade du minsann aldrig fått veta varför han har strecktecknade kindtänder. För *jag* har uppriktigt sagt ingen aning om det. Och inte frågar jag just efter det heller.”

Fröken Rosenbloms mun var nu bara ett litet tunt streck.

”Detta är oerhört”, mumlade hon, ”alldeles oerhört.”

”Ja, det tycker jag också”, sa Pippi belåtet. ”Fortsätter jag att vara så här duktig, så kan jag nog inte undgå att få ett par skära yllebyxor.”

”Anteckna det”, sa fröken Rosenblom till skrivarna.

”Nej, bry er inte om det”, sa Pippi. ”Jag frågar egentligen inte så särdeles mycket efter våra skära yllebyxor. Det var inte så jag menade. Men ni kan ju anteckna att jag bör ha en stor påse karameller.”

”Du ska få en sista fråga”, sa fröken Rosenblom, och hennes röst lät så underligt sammanpressad.

”Ja, bara gå på”, sa Pippi. ”Jag gillar sån här frågesport.”

”Kan du svara på detta”, sa fröken Rosenblom. ”Per och Pål ska dela en tårta. Om Per får en fjärdedel, vad får då Pål?”

”Knip i magen”, sa Pippi. Hon vände sig till skrivarna. ”Anteckna detta”, sa hon allvarligt. ”Anteckna att Pål får knip i magen.”

Men nu var fröken Rosenblom färdig med Pippi.

”Du är det okunnigaste och otrevligaste barn jag någonsin har sett”, sa hon. ”Gå genast och ställ dej i ledet där borta och skäms!”

Pippi traskade lydigt i väg, men hon mumlade för sig själv:

”Orättvist! Jag som kunde svara på vareviga fråga.”

När hon hade gått ett par steg kom hon plötsligt att tänka på en sak, och hon armbågade sig raskt tillbaka till fröken Rosenblom.

”Ursäkta”, sa hon, ”men jag glömde ju att uppge min bröstvidd och höjd över havet. Anteckna det”, sa hon till skrivarna. ”Inte för att jag vill ha nån soppa – långtifrån – men det bör ju vara ordning på bokföringen i alla fall.”

”Om du inte genast går och ställer dej där borta och skäms”, sa fröken Rosenblom, ”så vet jag en liten flicka som snart får ordentligt med smäll.”

”Stackars unge”, sa Pippi. ”Var är hon? Skicka henne till mej, så ska jag försvara henne. Anteckna det!”

Och så gick Pippi och ställde sig bland barnen som skulle skämmas. Där var det dåligt ställt med humöret. Många barn snyftade och grät, när de tänkte på vad deras föräldrar och syskon skulle säga när de kom hem utan pengar och utan karameller.

Pippi tittade sig omkring bland de gråtande barnen och svalde ett par gånger. Så sa hon:

”Vi tar och ordnar en alldeles egen frågesport!”

Barnen såg en aning upplivade ut, men de förstod inte riktigt hur Pippi menade.

”Ställ opp er i två led”, sa Pippi. ”Alla som vet att Karl XII är dö’ ställer sej i det ena ledet, och dom som ännu inte har hört att han är dö’ ställer sej i det andra.”

Men eftersom alla barnen visste att Karl XII var död, så blev det bara ett led.

”Det här duger inte”, sa Pippi. ”Det måste vara minst två led, annars blir det inte riktigt. Fråga fröken Rosenblom, så får ni höra.”

Hon funderade.

”Nu vet jag”, sa hon till sist. ”Alla fullt utbildade rackarungar ställer sej i ett led.”

”Och vilka ska stå i det andra ledet”, undrade ivrigt en liten flicka som inte ville gå med på att hon var en rackarunge.

”I det andra ledet ställer vi alla *ännu inte* fullt utbildade rackarungar”, sa Pippi.

Borta vid fröken Rosenbloms bord pågick förhöret för fullt, och då och då kom det en liten gråtfärdig unge traskande över till Pippis skara.

”Och nu kommer det svåra”, sa Pippi. ”Nu ska vi se om ni har läst ordentligt i era läxböcker.”

Hon vände sig till en liten mager pojke i blå skjorta.

”Du”, sa hon. ”Säj nån som är dö’.”

Pojken såg lite förvånad ut, men så sa han:

”Gamla fru Pettersson i 57:an.”

”Ser man på”, sa Pippi. ”Vet du nån mer?”

Nej, det visste inte pojken. Då formade Pippi händerna till en lur för munnen och viskade högljutt:

”Karl XII vetja!”

Sen frågade Pippi alla barnen i tur och ordning om de visste någon som var död, och de svarade allihop:

”Gamla fru Pettersson i 57:an och Karl XII.”

”Det här förhöret går över all förväntan”, sa Pippi. ”Nu ska jag bara fråga en sak till. Om Per och Pål ska dela en tårta, och Per absolut inte vill ha något utan sätter sej i ett hörn och knaprar på en liten torr fjärdedel, vem blir då tvungen att uppoffra sej och köra i sej hela tårtan?”

”Pål”, skrek alla barnen.

”Om det ska finnas så duktiga barn som ni någon annanstans”, undrade Pippi. ”Men så ska ni också få belöning.”

Och ur fickorna tog hon fram en hel massa gullpengar, och varje barn fick en gullpeng. Varje barn fick också en stor påse med karameller som Pippi hämtade upp ur sin ryggsäck.

Och så kom det sig att det blev en stor glädje bland alla barnen som egentligen skulle skämmas. Och när fröken Rosenbloms förhör var slut och alla skulle gå hem, så var det inga som sprang i väg fortare än de där som hade stått i skamvrån. Men först trängdes de allihop omkring Pippi.

”Tack, tack, snälla Pippi”, sa de. ”Tack för pengarna och karamellerna.”

”Å, för all del”, sa Pippi. ”Det behöver ni inte tacka för. Men att jag har förskonat er från skära yllebyxor, det får ni aldrig glömma.”

Pippi får ett brev

Dagarna gick, och det blev höst. Först blev det höst, och sen blev det vinter, en lång och kall vinter som såg ut att aldrig vilja ta slut. Tommy och Annika hade mycket att göra i skolan, och för varje dag som gick kände de sig allt tröttare och hade allt svårare att orka upp om morgnarna. Fru Settergren började bli riktigt orolig över deras bleka kinder och deras dåliga aptit. Till råga på allt blev de bägge två plötsligt liggande i mässling och måste stanna i sängen ett par veckor. Det skulle ha varit ett par mycket tråkiga veckor, om inte Pippi varje dag hade kommit och gjort konstner utanför deras fönster. Doktorn hade förbjudit henne att gå in i sjukrummet för smittans skull, och Pippi lydde, även om hon sa att en eller två miljarder mässlingsbaciller kunde hon åta sig att knäcka mellan naglarna på en eftermiddag. Men konstner utanför fönstret hade ingen förbjudit henne att göra. Barnkammaren låg i andra våningen, så Pippi hade rest upp en stege mot fönstret. Och det var mycket spännande för Tommy och Annika att ligga där i sängarna och gissa hur Pippi skulle se ut när hon visade sig ute på stegen. För hon såg inte likadan ut två dagar i rad. Ibland var hon utklädd till sotare, ibland till spöke i vit kåpa, ibland föreställde hon en häxa. Ibland spelade hon roliga teaterpjäser utanför fönstret och gjorde själv alla rollerna. Då och då hade hon gymnastiska övningar på stegen – och vilka övningar sen! Hon stod på en av de översta pinnarna och lät stegen svaja fram och tillbaka, så att Tommy och Annika skrek av förskräckelse och trodde att hon skulle braka ner vilket ögonblick som helst. Men det gjorde hon inte. När hon skulle klättra ner till marken klättrade hon alltid med huvudet före, bara för att det skulle vara lite roligare för Tommy och Annika att titta på. Och varje dag gick hon till stan och köpte äpplen och apelsiner och karameller. Hon la alltihop i en korg och band fast ett långt snöre i den. Sen fick Herr Nilsson klättra upp med snöret till Tommy som öppnade fönstret och hissade upp korgen. Ibland kom Herr Nilsson också med brev från Pippi, när Pippi var upptagen och inte kunde komma själv. Men det var inte så ofta, för Pippi höll till på stegen nästan

hela dagarna. Ibland pressade hon sin näsa mot fönsterrutan och vände ut och in på ögonlocken och gjorde de allra förskräckligaste grimaser, och hon sa åt Tommy och Annika att de skulle få var sin gullpeng om de kunde låta bli att skratta åt henne. Men det var ju alldeles omöjligt. Tommy och Annika skrattade så att de närapå ramlade ur sängarna.

Så småningom blev de friska och fick stiga upp. Men ack, vad de var bleka och magra! Pippi satt hos dem i deras kök första dagen de var uppe och såg på när de åt gröt. Det vill säga, de skulle äta gröt, men det gick rysligt dåligt. Deras mamma blev alldeles nervös när hon såg hur de satt där och petade.

”Ät nu er goda gröt”, sa hon.

Annika rörde om lite med skeden i tallriken, men hon kände att hon absolut inte kunde få ner något av gröten.

”Varför måste jag egentligen äta den”, sa hon klagande.

”Hur kan du fråga så dumt”, sa Pippi. ”Det är klart att du måste äta din goda gröt. För om du inte äter din goda gröt, så kan du inte växa och bli stor och stark. Och om du inte blir stor och stark, så orkar du inte tvinga *dina*

barn, när du får nåra, att äta *deras* goda gröt. Nej, Annika, det där duger inte. Det kan ju inte bli annat än den förfärligaste oordning på grötätandet här i landet, om alla skulle resonera som du.”

Tommy och Annika åt två skedar gröt var. Pippi betraktade dem med stort deltagande.

”Ni skulle vara på sjön ett slag”, sa hon och gungade fram och tillbaka på stolen där hon satt. ”Så skulle ni snart lära er att äta. Jag minns en gång, när jag var på min pappas båt, och Fridolf, en av våra matroser, helt plötsligt en morgon inte åt mer än sju tallrikar gröt. Pappa blev rent från vettet av oro över hans skrala aptit. ’Fridolf lille’, sa han med gråt i stämman, ’jag är rädd att du har fått någon tärande sjukdom. Det är nog bäst att du blir i din koj i dag, tills du känner dej lite raskare och orkar äta som folk. Jag ska komma och stoppa om dej och ge dej lite stärkande medusin!’”

”*Medicin*, heter det”, sa Annika.

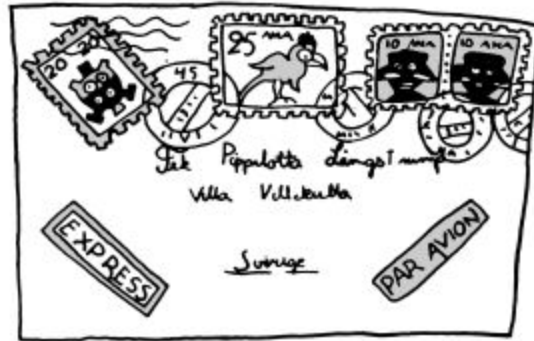
”Och Fridolf vacklade i säng”, fortsatte Pippi, ”för han var själv ängslig och undrade vad det kunde vara för en farsot som hade drabbat honom, eftersom han bara hade orkat äta sju tallrikar gröt. Han låg just och undrade

om han skulle kunna leva till kvällen, när pappa kom med medusinen. En svart, otäck medusin var det, men säja vad man vill om den – stärkande var den. För när Fridolf hade svält den första skeden, så slog det ut precis som en eldslåga ur munnen på honom. Han gav till ett rop som skakade "Hoppetossa" från för till akter och som hördes på fartyg femti sjömil därifrån. Kocken hade ännu inte hunnit duka av frukosten när Fridolf kom ångande under ideliga höga vrål. Han kastade sig ner vid matbordet och började äta gröt, och han skrek av hunger ännu efter femtonde tallriken. Men då var gröten slut, och kocken hade inget annat att göra än att ställa sej och kasta in kalla kokta potatisar i Fridolfs öppna gap. Så fort han gjorde min av att sluta gav Fridolf till ett argt morrande, så kocken förstod att om han inte ville bli uppäten själv så var det bara att hålla på. Men tyvärr hade han bara futtiga 117 potatisar, och när han hade kastat i Fridolf den sista, så tog han ett raskt skutt utom dörren och låste. Och så stod vi allihop där utanför och kikade in på Fridolf genom ett fönster. Han gnällde som ett litet hungrigt barn och åt i rask följd upp brödfatet och tillbringaren och femton tallrikar. Sen gav han sej på bordet. Han bröt av alla fyra bena och åt så att sågspånen yrde om munnen på honom, men han sa att för att vara sparris så var den i träigaste laget. Då tyckte han visst att bordskivan var godare, för han smackade när han åt den och sa att det var den godaste smörgås han hade fått sen han var liten. Men då ansåg pappa att Fridolf var återställd från sin tärande sjukdom, och han gick in till honom och sa att nu fick han försöka bärga sej tills det blev middag om två timmar, så skulle han få rotmos och fläsk. 'Aj, aj, kapten', sa Fridolf och torkade sej om munnen. 'Men en sak till, kapten', fortsatte han och ögonen lystes av iver på honom. 'När vankas det aftonvard, och varför kan vi inte få det lite tidigare?'"

Pippi la huvudet på sned och tittade på Tommy och Annika och deras gröttallrikar.

"Som sagt, ni skulle vara på sjön ett tag, så skulle ni nog få bot för er skrala aptit."

Just då gick brevbäraren förbi familjen Settergrens hus på väg till Villa Villekulla. Han råkade få se Pippi genom fönstret och han skrek:

”Pippi Långstrump, här är ett brev till dej!”

Pippi blev så häpen att hon nästan ramlade av stolen.

”Ett brev!? Till mej!? Ett brikigt rev, jag menar, ett riktigt brev!? Det vill jag se först innan jag tror det.”

Men det *var* ett riktigt brev, ett brev med många konstiga frimärken på.

”Läs det du, Tommy, som kan konsten”, sa Pippi.

Och Tommy läste.

”Min kära Pippilotta”, läste han. ”När du får detta, kan du när som helst gå ner till hamnen och spana efter ’Hoppetossa’. För nu tänker jag komma och hämta dej hit till Kurrekurreduttön ett tag. Du ska väl åtminstone se det land, där din fader har blivit en så mäktig konung. Här är riktigt hemtrevligt, och jag tror att du skulle trivas. Mina trogna undersåtar längtar också så mycket att få se den mångomtalade prinsessan Pippilotta. Så det är inget snack om saken. Du kommer – det är min konungsliga och faderliga vilja. En riktig smällkyss och många kära hälsningar sänder dej din gamle fader

Kung Efraim I. Långstrump.

Allhärskare över Kurrekurreduttön.”

När Tommy hade slutat läsningen blev det knäpp tyst i köket.

Pippi går ombord

Och en vacker morgon löpte ”Hoppetossa” in i hamnen prydd med flaggor och vimplar från för till akter. Den lilla stadens hornmusikkår stod uppställd på kajen och blåste av alla krafter en vacker välkomstmelodi. Och så många människor som fanns i stan hade samlats för att se Pippi ta emot sin fader, kung Efraim I. Långstrump. En fotograf stod också färdig att knäppa en bild av deras första möte.

Pippi var så otålig att hon hoppade upp och ner, och landgången hade inte väl lagts ut förrän kapten Långstrump och Pippi under höga jubelskrän störtade emot varandra. Kapten Långstrump var så glad att se sin dotter att han kastade henne högt upp i vädret flera gånger. Och Pippi var lika hjärtans glad, så hon kastade sin pappa högt upp i luften ännu fler gånger. Den enda som inte var glad, det var fotografen, för han kunde ju omöjligt få någon riktig bild, när antingen Pippi eller hennes pappa hela tiden befann sig högt upp i luften.

Tommy och Annika kom nu också fram och hälsade på kapten Långstrump, men ack, vad de såg bleka och eländiga ut! Det var ju första gången de var ute efter sin sjukdom.

Pippi måste naturligtvis gå ombord och hälsa på Fridolf och alla sina andra vänner bland matroserna. Tommy och Annika fick följa med. Det kändes mycket märkvärdigt att kliva omkring på ett sådant där långväga skepp, och Tommy och Annika spärrade upp ögonen ordentligt för att riktigt se allt. Särskilt ivrigt tittade de sig omkring efter Agaton och Teodor, men Pippi sa att de hade mönstrat av för länge sen.

Pippi kramade om alla matroserna så duktigt att de hade svårt att andas de närmaste fem minuterna. Och sen lyfte hon upp kapten Långstrump på sina axlar och bar honom genom hela folkhopen och ända hem till Villa Villekulla. Tommy och Annika traskade efter hand i hand.

”Leve kung Efraim”, skrek allt folket som tyckte att detta var en stor dag i stadens historia.

Några timmar senare låg kapten Långstrump till sängs i Villa Villekulla och sov och snarkade, så att hela huset darrade. Ute i köket satt Pippi, Tommy och Annika runt bordet, där resterna av en präktig kvällsvard fortfarande stod kvar. Tommy och Annika var rätt tysta och fundersamma. Vad funderade de på? Ja, Annika funderade närmast på om det inte när allt kom omkring var mycket bättre att vara död. Och Tommy satt och försökte dra sig till minnes om det överhuvudtaget fanns någonting här i världen som var riktigt roligt, men han kunde inte komma på något. Hela livet var i stort sett en öken, tyckte han.

Men Pippi var på strålande humör. Hon klappade Herr Nilsson som försiktigt klev fram och tillbaka mellan tallrikarna på bordet, hon klappade Tommy och Annika, hon visslade och sjöng om vartannat, hon tog små glada dansskutt då och då och såg inte ut att märka att Tommy och Annika var så nedslagna.

”Det ska bli härligt att få gå till sjöss ett slag igen”, sa hon. ”Tänk att vara på havet, där friheten är!”

Tommy och Annika suckade.

”Och jag är faktiskt rätt spänd på att få se Kurrekurreduttön också. Tänk att ligga där raklång på stranden och doppa stortårna i rena rama Söderhavet och bara behöva gapa, så ramlar det en mogen banan rätt ner i munnen på'n.”

Tommy och Annika suckade.

”Jag tycker det ska bli roligt att leka med de där små kurreduttbarnen där nere”, fortsatte Pippi.

Tommy och Annika suckade.

”Vad suckar ni för”, sa Pippi. ”Gillar ni inte små söta kurreduttbarn?”

”Jodå”, sa Tommy. ”Men vi bara sitter och tänker på att det nog dröjer länge innan du kommer tillbaka till Villa Villekulla.”

”Ja, det förstås”, sa Pippi glatt. ”Men det är jag inte alls lessen för. Jag tror att man kan ha nästan roligare på Kurrekurreduttön.”

Annika vände ett blekt, förtvivlat ansikte mot Pippi.

”O, Pippi”, sa hon, ”hur länge tror du att du stannar borta?”

”Tja, det är inte gott att säga. Till bortemot jul skulle jag tro.”

Annika gav ifrån sig ett kvidande.

”Vem vet”, sa Pippi. ”Det kanske är så trevligt på Kurrekurreduttön så man får lust att stanna där för alltid. Kurreduttprinsessa, det är inget dåligt yrke för en som har fått så lite skolunderbyggnad som jag.”

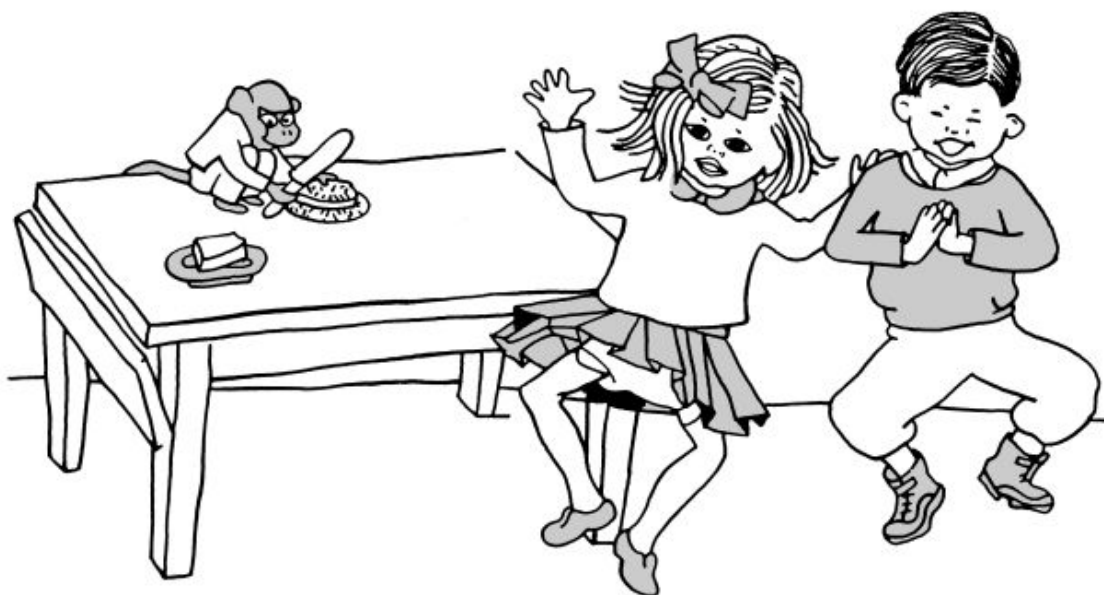
Ögonen på Tommy och Annika började se märkvärdigt blanka ut i deras bleka ansikten. Och plötsligt lutade sig Annika ner över bordet och brast i gråt.

”Fast när jag tänker rätt på saken, så tror jag inte att jag vill stanna där för alltid”, sa Pippi. ”Man kan få för mycket av hovliv också och bli le’ på alltihop. Så en vacker dag så säger jag nog som så: ’Tommy och Annika, hur skulle det vara att kvista hem till Villa Villekulla ett tag igen?’”

”O, vad det ska bli roligt när du skriver det till oss”, sa Tommy.

”Skriver”, sa Pippi. ”Ni har väl öron i skallen. Jag tänker inte skriva. Jag säger bara helt enkelt: ’Tommy och Annika, nu far vi hem till Villa Villekulla.’”

Annika lyfte upp huvudet från bordet och Tommy sa:

”Vad menar du med det?”

”Vad jag menar”, sa Pippi. ”Förstår ni inte svenska språket? Eller har jag möjligen glömt att tala om för er att ni ska följa med till Kurrekurreduttön? Jag hade precis för mej att jag nämnde det.”

Tommy och Annika rusade upp och ställde sig på golvet. De andades häftigt. Men så sa Tommy:

”O, vad du pratar! Det får vi aldrig för mamma och pappa.”

”Jojomen”, sa Pippi. ”Det har jag redan talat med er mamma om.”

Det var tyst i Villa Villekullas kök i precis fem sekunder. Men sen hördes det två gallskrik. Det var Tommy och Annika som skrek av glädje. Herr Nilsson som satt på bordet och försökte breda smör på sin hatt tittade förvånad upp. Ännu mer förvånad blev han när han fick se Pippi och Tommy och Annika ta varandra i hand och börja dansa runt utan någon ordning. De dansade och skrek så att taklampan lossnade och föll i golvet. Men då slängde Herr Nilsson smörkniven ut genom fönstret och började dansa han också.

”Är det riktigt, riktigt sant”, sa Tommy, när de hade lugnat sig och krupit ner i vedlåren för att tala om saken. Pippi nickade.

Ja, det var verkligen sant. Tommy och Annika skulle följa med till Kurrekurredudden. Visserligen kom nästan alla tanter som fanns i den lilla staden till fru Settergren och sa:

”Du *menar* väl inte att du tänker skicka i väg dina barn långt bort till Söderhavet tillsammans med *Pippi Långstrump*? Det kan inte vara ditt allvar.”

Men då sa fru Settergren:

”Varför skulle jag inte göra det? Barnen har varit sjuka och behöver luftombyte, säger doktorn. Och så länge jag har känt Pippi, så har hon ännu aldrig gjort något som har varit till skada för Tommy och Annika. Ingen kan vara ömmare mot dem än hon.”

”Jamen i alla fall – *Pippi Långstrump!*” sa tanterna och rynkade på näsan.

”Just det”, sa fru Settergren. ”Pippi Långstrump bär sej kanske inte så fint åt alltid. Men hon har ett gott hjärta.”

Och så en kylig förvårskväll lämnade Tommy och Annika för första gången i sitt liv den lilla, lilla staden för att vid Pippis sida fara ut i den stora, underliga världen. Där stod de vid relingen alla tre, medan den friska kvällsvinden fyllde ”Hoppetossas” segel. Alla tre – ja, det vore kanske rättare att säga alla fem, för hästen och Herr Nilsson var också med.

Alla barnens skolkamrater stod på kajen och nästan grät av saknad och avundsjuke. I morgon skulle de gå i skolan som vanligt. De hade alla Söderhavsöarna i läxa i geografin. Tommy och Annika behövde inte läsa några läxor nu på en tid. ”Hälsan måste gå före skolarbetet”, sa doktorn. ”Och Söderhavsöarna kan dom ta rätt på direkt på platsen”, sa Pippi.

Tommys och Annikas mamma och pappa stod där också på kajen. Och det knep lite i hjärtat på Tommy och Annika när de såg dem torka sig i ögonvrån med näsduken. Men Tommy och Annika kunde i alla fall inte låta bli att vara lyckliga, så lyckliga att det nästan gjorde ont.

Långsamt gled "Hoppetossa" från kajen.

"Tommy och Annika", skrek fru Settergren, "när ni kommer på Nordsjön måste ni ha två undertröjor och ..."

Resten av vad hon tänkte säga drunknade i avskedsropen från människorna på kajen, i hästens vilda gnäggande, i Pippis glada tjut och kapten Långstrumps kraftiga trumpetande när han snöt sig.

Färden hade börjat. Ut under stjärnorna seglade "Hoppetossa". Isstycken dansade omkring fören och vinden sjöng i seglen.

"O, Pippi", sa Annika. "Det känns så konstigt i mej. Jag börjar tro att jag också vill bli sjörövare, när jag blir stor."

Pippi går i land

”Kurrekurreduuttön rakt förut”, skrek Pippi en solblank morgon, där hon stod vid utkiken klädd i bara ett litet skyнке om magen.

De hade seglat genom dagar och nätter, genom veckor och månader, över stormpiskade hav och lugna, vänliga vatten, i stjärnljus och månsken, under mörka, hotande skyar och i brännande sol, ja, de hade seglat så länge att Tommy och Annika nästan hade glömt hur det kändes att bo hemma i den lilla staden.

Deras mamma skulle nog ha blivit häpen om hon hade kunnat se dem nu. Inga bleka kinder mer! Friska och brunbrända och piggögda klängde de omkring i vanterna precis som Pippi. Kläderna hade de skalat av sig undan för undan, allteftersom klimatet blev varmare, och av de tjockt påbyltade barn med två undertröjor som hade krossat Nordsjön hade det blivit två små nakna, bruna ungar med var sitt skyнке om magen.

”O, vad vi har det härligt”, sa Tommy och Annika varje morgon när de vaknade i den hytt som de delade med Pippi. Oftast var Pippi redan uppstigen då och stod till rors.

”En bättre sjöman än min dotter har aldrig seglat på de sju haven”, brukade kapten Långstrump säga. Och det hade han rätt i. Genom de värsta bränningar och förbi de farligaste undervattensskar förde Pippi ”Hoppetossa” med säker hand.

Men nu hade resan snart nått sitt slut.

”Kurrekurreduuttön rakt förut”, skrek Pippi.

Ja, där låg den under gröna palmer och omgiven av det blåaste blåa vatten.

Två timmar senare styrde ”Hoppetossa” in i en liten vik på öns västra sida. Och på stranden stod alla kurredutterna, män, kvinnor och barn. Ett mäktigt brus steg upp ur folkhopen när landgången lades ut.

”Ussamkura, kussomkara”, ropades det, och det betydde:

”Välkommen tillbaka, tjocka, vita hövding!”

Kung Efraim gick majestätiskt nedför landgången, klädd i sin blå korderojkostym, medan Fridolf från fördäcket spelade kurredutternas nya nationalsång på dragspel: ”Här komma de svenske med buller och bång!”

Kung Efraim lyfte handen till hälsning och skrek:

”Muoni manana!” Och det betydde:

”Tjänare på er igen!”

Efter honom kom Pippi. Hon bar hästen. Då gick det ett sus genom alla kurredutterna. Visserligen hade de hört talas om Pippi och hennes kolossala styrka, men det var någonting helt annat att se det i verkligheten. Tommy och Annika traskade beskedligt i land de också, och det gjorde hela besättningen med, men just då hade kurredutterna inte ögon för någon annan än Pippi. Kapten Långstrump lyfte upp henne och ställde henne på sina axlar för att de riktigt skulle kunna se henne, och då gick det om igen ett sus genom folkhopen. Men strax efteråt lyfte Pippi upp kapten Långstrump på sin ena axel och hästen på den andra, och då steg suset nästan till en orkan.

Hela Kurrekurreduttöns befolkning uppgick inte till mer än 126 människor.

”Det är ungefär lagom många undersåtar att ha”, sa kung Efraim. ”Fler kan man inte hålla reda på.”

Allihop bodde i små hemtrevliga hyddor bland palmerna. Den största och finaste hyddan tillhörde kung Efraim. Besättningsmännen på ”Hoppetossa” hade också sina hyddor, där de bodde under de tider då ”Hoppetossa” låg för ankar i den lilla viken. Det gjorde hon förresten nästan jämt numera. Bara ibland blev det nödvändigt med en expedition till en ö 50 mil norrut. Där fanns nämligen en affär, i vilken man kunde köpa snus åt kapten Långstrump.

En mycket fin, nybyggd liten hydda under en kokospalm var avsedd för Pippi. Tommy och Annika fick god plats där också. Men innan de fick gå in i hyddan och tvätta resdammet av sig ville kapten Långstrump visa dem en sak. Han grep Pippi i armen och förde henne ner till stranden igen.

”Här”, sa han och pekade med ett tjockt pekfinger. ”Här var det som jag flöt i land den där gången när jag hade blåst i sjön.”

Kurredutterna hade satt upp en minnessten över den märkliga händelsen. På stenen stod det inristat på kurreduttiska:

”Över det stora, vida havet kom vår tjocka, vita hövding. Här är den plats där han flöt iland, då brödfruktträden blommade. Måtte han alltid förbliva

lika tjock och präktig, som då han kom.”

Kapten Långstrump läste inskriptionen högt för Pippi och Tommy och Annika med en röst som darrade av rörelse. Efteråt snöt han sig kraftigt.

När solen började sjunka och beredde sig att försvinna i Söderhavets oändliga famn kallade kurredutternas trummor allt folk till fest- och regeringsplatsen som låg mitt i byn. Där stod kung Efraims fina tron av bamburör, prydd med röda hibiskusblommor. Det var på den han satt när han regerade. Åt Pippi hade kurredutterna gjort en något mindre tron som stod vid sidan om hennes pappas. Ja, de hade i all hast snickrat ihop två små bambustolar åt Tommy och Annika också.

Trummornas dån ljöd allt högre när kung Efraim med stor värdighet tog plats på sin tron. Han hade lagt av sig korderojkostymen och var klädd i kunglig skrud med krona på huvudet, bastkjol om magen, ett halsband av hajtänder kring halsen och tjocka ringar kring fotlederna. Pippi satte sig obesvärat på sin tron. Hon hade fortfarande samma lilla skynke om magen, men i håret hade hon stuckit in några röda och vita blommor för att bli lite finare. Det hade Annika också gjort. Men inte Tommy. Ingenting kunde förmå honom att sätta blommor i håret.

Kung Efraim hade ju varit borta från regeringsbestyren en längre tid, och nu satte han i gång att regera av alla krafter. Under tiden nalkades de små kurreduttbarnen Pippis tron. Av någon obegriplig anledning hade de fått för sig att vitt skinn var mycket finare än svart, och därför kände de sig fulla av vördnad, ju närmare de kom Pippi och Tommy och Annika. Pippi var ju dessutom prinsessa. När de hade kommit ända fram till Pippi kastade de sig allihop på en gång på knä framför henne och böjde pannorna mot marken.

Pippi skuttade kvickt ner från tronen.

”Vad ser jag”, sa hon. ”Leker ni sakletare här också? Vänta så får jag vara med!”

Hon la sig på knä och nosade runt på marken.

”Tycks ha varit andra sakletare här före oss”, sa hon efter en stund. ”Här finns inte så mycket som en knappål, det försäkrar jag.”

Hon satte sig på tronen igen. Knappt hade hon gjort det förrän alla barnen om igen böjde sina huvuden mot marken inför henne.

”Har ni tappat nåt”, sa Pippi. ”Det finns i alla fall inte där, så ni kan lika gärna stiga upp.”

Som tur var så hade kapten Långstrump vistats så pass länge på ön att en del av kurredutterna hade lärt sig lite av hans språk. Naturligtvis visste de inte vad såna där svåra ord som ”postförskott” och ”generalmajor” betydde, men en hel del hade de i alla fall snappat upp. Till och med barnen kände till de vanligaste uttrycken, såsom ”låt bli det där” och dylikt. En liten pojke, som hette Momo, kunde tala deras språk riktigt bra, för han brukade hålla till nere vid besättningsmännens hyddor och höra på karlarnas prat. En liten söt flicka, som hette Moana var inte heller så bortkommen.

Nu försökte Momo förklara för Pippi varför de låg på knä för henne.

”Du vara micke’ fin vit prinsessa”, sa han.

”Jag ingalunda vara micke’ fin vit prinsessa”, sa Pippi. ”Jag vara i stort sett bara Pippi Långstrump, och nu ger jag absolut katten i det här tronandet.”

Hon hoppade ner från tronen. Och det gjorde kung Efraim också, för nu var han färdig med regeringsbestyren.

Solen sjönk som ett rött klot i Söderhavet, och snart brann himlen av stjärnor. Kurredutterna tände ett väldigt lägerbål på regeringsplatsen, och kung Efraim och Pippi och Tommy och Annika och besättningsmännen från ”Hoppetossa” slog sig ner i gröngräset och tittade på när kurredutterna dansade kring elden. Trummornas dova dån, den underliga dansen, sällsamma dofter från tusentals okända blommor inne i djungeln, den sprakande stjärnhimlen över deras huvuden, alltihop kom Tommy och Annika att känna sig mycket egendomliga till mods. Havets eviga vågor hördes hela tiden som ett mäktigt ackompanjemang.

”Jag tror att det här är en väldigt bra ö”, sa Tommy efteråt, när Pippi och Annika och han hade krupit till kojs i sin lilla hemtrevliga hydda under kokospalmen.

”Det tror jag också”, sa Annika. ”Tror inte du det med Pippi?”

Men Pippi låg där tyst med fötterna på huvudkudden, såsom hennes vana var.

”Hör oceanens bränningar”, sa hon drömmande.

OceanofPDF.com

Pippi talar förstånd med en haj

Mycket tidigt nästa morgon kravlade sig Pippi och Tommy och Annika ut ur hyddan. Men ännu tidigare hade kurreduttbarnen vaknat. De satt redan fulla av spänning under kokospalmen och väntade på att de vita barnen skulle komma ut och leka. De pratade kurreduttiska med stor färdighet och skrattade så att tänderna lyste i deras ansikten.

Hela barnskocken gav sig i väg ner till stranden med Pippi i spetsen. Tommy och Annika hoppade högt av förtjusning när de såg den fina, vita sanden som man kunde gräva ner sig i och det blåa havet som såg så inbjudande ut. Ett korallrev en bit utanför ön tjänstgjorde som vågbrytare. Där innanför låg sjön stilla och spegelblank. Alla barnen kastade av sig sina skycken och rusade skrikande och skrattande ut i vattnet.

Efteråt rullade de sig i den vita sanden, och Pippi och Tommy och Annika kom överens om att det skulle ha varit mycket bättre att ha svart skinn, för det såg så lustigt ut med vit sand på svart botten. Men när Pippi hade grävt ner sig i sanden ända till halsen så att bara ett fräknigt ansikte och två röda flätor stack upp, så såg det rätt lustigt ut det också. Alla barnen slog sig ner runt omkring för att prata med henne.

”Berätta om vita barn i vita barns land”, sa Momo till det fräkniga ansiktet.

”Vita barn älska pluttifikation”, sa Pippi. ”

Multiplikation heter det”, sa Annika. ”Och förresten”, fortsatte hon med ett sårat tonfall, ”så kan man väl inte precis påstå att vi *älskar* det.”

”Vita barn älska pluttifikation”, försäkrade Pippi envist. ”Vita barn bliva rent från vettet om inte vita barn varje dag få stor dosis pluttifikation.”

Hon orkade inte fortsätta på bruten kurreduttiska utan övergick till sitt eget språk.

”Om man får höra ett vitt barn gråta, så kan man vara säker på att skolan har brunnit ner eller att det har brutit ut ett skurlov eller att fröken har glömt att ge barna någon läxa i pluttifikation. Och vi ska inte tala om hur det är när dom får sommarlov. Det är en gråt och en jämmer, så man önskar man

vore död när man hör det. Inget öga är torrt när skolporten slår igen för sommaren. Alla barna tågar hem sjungande dova sorgesånger, och dom riktigt hickar av gråt när dom tänker på att det dröjer flera månader innan dom får någon pluttifikation igen. Ja, det är ett elände utan all like”, sa Pippi och suckade tungt.

”Äh”, sa Tommy och Annika.

Momo begrep inte riktigt vad pluttifikation var för något och ville ha en närmare förklaring. Tommy skulle just förklara det, men Pippi förekom honom.

”Jo, förstår du”, sa hon. ”Det är så här $7 \times 7 = 102$. Kul va?”

”Det är visst inte 102”, sa Annika.

”Nej, för 7×7 är 49”, sa Tommy.

”Betänk att vi är på Kurrekurreduttön nu”, sa Pippi. ”Här är ett helt annat och mycket frodigare klimat, så 7×7 blir mycket mer här.”

”Äh”, sa Tommy och Annika.

Räknelektionen avbröts av kapten Långstrump, som kom och berättade att han och alla besättningsmännen och alla kurredutterna tänkte ge sig av till en annan ö för att jaga vilda svin ett par dagar. Kapten Långstrump kände sig just upplagd för lite färsk grisstek. Kurreduttkvinnorna skulle också följa med för att skrämma fram grisarna med vilda skrik. Det betydde att barnen skulle bli ensamma på Kurrekurreduttön.

”Ni blir väl inte lessna för det”, sa kapten Långstrump.

”Gissa tre gånger”, sa Pippi. ”Den dan jag får höra talas om några barn som blir lessna för att dom får sköta sej själva utan stora människor, den dan ska jag lära mej hela pluttifikationstabellen baklänges, det svär jag på.”

”Så ska det låta”, sa kapten Långstrump.

Och så steg han och alla hans undersåtar väpnade med sköldar och spjut i sina stora kanoter och paddlade bort från Kurrekurreduttön.

Pippi formade händerna till en lur och skrek efter dem:

”Far i frid! Men om ni inte har kommit tillbaka till min 50-årsdag, så låter jag efterlysa er i radio.”

När de hade blivit ensamma tittade Pippi och Tommy och alla de andra barnen på varann och såg rätt belåtna ut. Här hade de nu en hel härlig söderhavso alldeles för sig själva i flera dagar.

”Vad ska vi göra”, sa Tommy och Annika.

”Först ska vi hämta ner frukosten ur träna”, sa Pippi.

Själv klättrade hon raskt upp i en palm efter kokosnötter. Momo och de andra kurreduttbarnen plockade ner brödfrukt och bananer. Pippi gjorde upp en eld på stranden, och över den rostade hon de härliga brödfrukterna. Alla barnen slog sig ner i en ring omkring henne, och alla fick en stadig frukost bestående av rostad brödfrukt, kokosnötmjök och bananer.

Det fanns inga hästar på Kurrekurreduttön, och därför var alla kurreduttbarnen mycket intresserade av Pippis häst. De som tordes fick rida på honom ett slag. Moana sa att hon gärna en gång skulle vilja resa till de vitas land, där det fanns så konstiga djur.

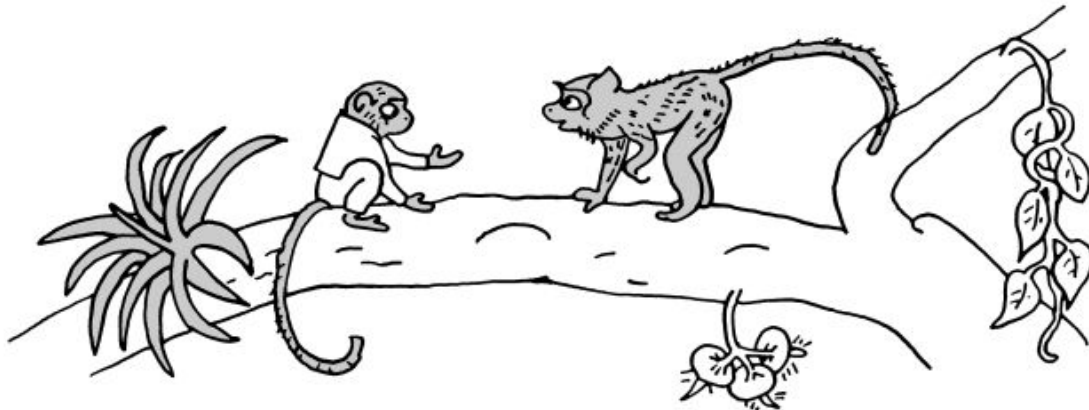
Herr Nilsson syntes inte till någonstans. Han hade givit sig av på en utflykt in i djungeln, där han hade hittat en del släktingar.

”Vad ska vi göra nu”, sa Tommy och Annika när det inte längre var roligt att rida på hästen.

”Vita barn vilja se fina grottor, ja, nej”, undrade Momo.

”Vita barn förvisso vilja se fina grottor, ja, jo”, sa Pippi.

Kurrekurreduttön var en korallö. På sydsidan stupade höga korallväggar brant ner i havet, och där fanns de allra finaste grottor som havsvågorna hade grävt ut. En del låg alldeles nere i vattenlinjen och var fyllda med vatten, men en del fanns högre upp i klippväggarna, och där brukade kurreduttbarnen hålla till och leka. De hade lagt upp ett stort lager med kokosnötter och andra godsaker i den största grottan. Att komma dit var ett helt företag. Man måste kliva med stor försiktighet längs den branta bergväggen och hålla sig fast i utskjutande stenar och klipputsprång. Annars kunde man lätt trilla ner i sjön. Det gjorde förstås inte så mycket i vanliga fall. Det var bara det, att det just här fanns gott om hajar, som tyckte mycket om att äta små barn. Trots detta brukade kurreduttbarnen roa sig med att dyka efter pärlmusslor, men då fick alltid någon lov att stå på vakt och skrika "haj, haj", så fort fenan av en haj blev synlig. Inne i storgrottan hade kurreduttbarnen ett förråd av skimrande pärlor som de hade hittat i pärlmusslorna. De brukade ha dem att spela kula med, och de hade ingen aning om att de där pärlorna skulle vara värda hur mycket pengar som helst i de vita människornas länder. Kapten Långstrump brukade ta med sig ett par pärlor då och då när han for och köpte snus. För pärlorna fick han en hel massa saker som han tyckte hans undersåtar behövde, men på det hela taget ansåg han att hans trogna kurredutter hade det bra som de hade det. Och barnen fick gärna fortsätta att spela kula med pärlorna.

Annika slog ifrån sig med bägge händer när Tommy sa åt henne att hon skulle klättra längs bergväggen till storgrottan. Den första biten var inte så

svår. Där fanns en ganska bred avsats att gå på, men den blev undan för undan allt smalare, och de sista meterna fram till grottan fick man klänga och kliva var man kunde komma åt.

”Aldrig”, sa Annika. ”Aldrig!”

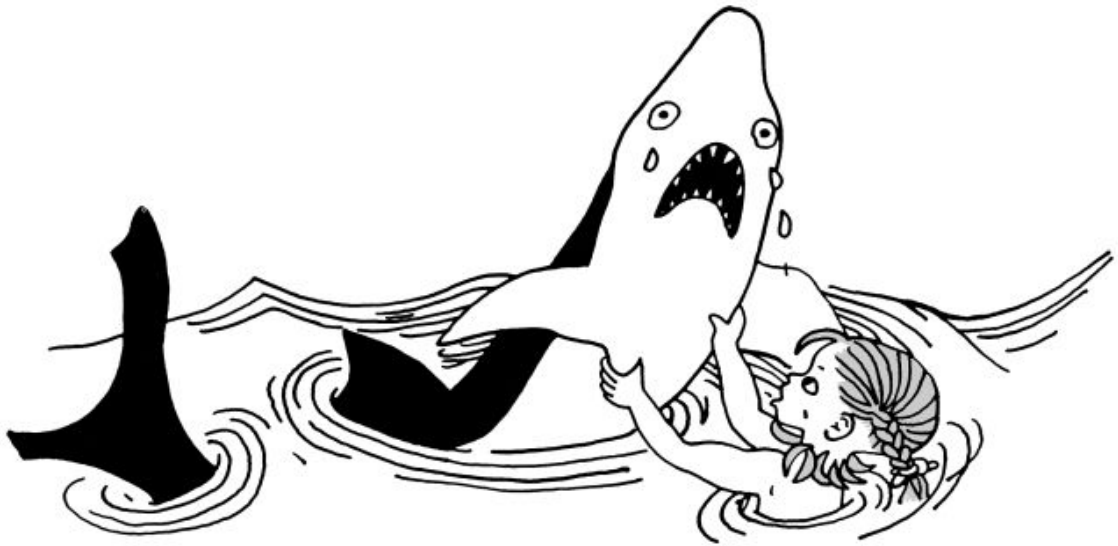
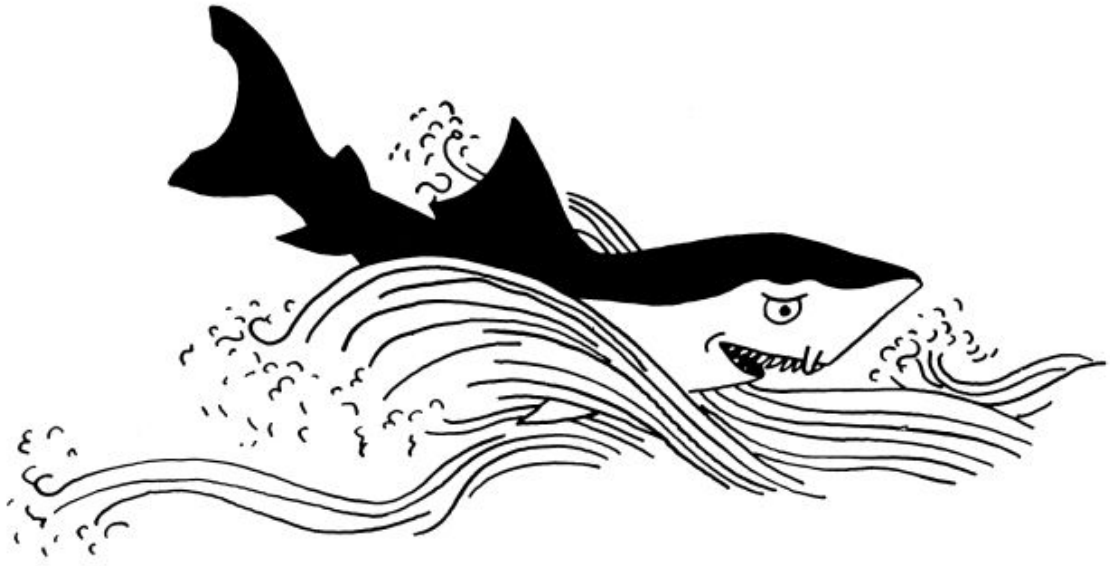
Att speta längs en bergvägg, där det knappast fanns något att hålla sig fast i och så tio meter inunder ha ett hav fullt med hajar som väntade på att man skulle ramla ner, det var inte vad Annika menade med verkligt roligt.

Tommy blev mycket förargad.

”Å, man skulle aldrig ha systrar med sej i Söderhavet”, sa han, där han klängde på bergväggen. ”Titta på mej! Du gör bara så här ... ”

”Plopp”, sa det, när Tommy ramlade i vattnet. Annika gav till ett högt skrik. Även kurreduttbarnen var förfärade. ”Haj, haj”, skrek de och pekade utåt sjön. Där stack upp en fena som styrde snabb kurs mot Tommy.

”Plopp”, sa det om igen. Det var Pippi som hoppade i. Hon hann fram till Tommy ungefär samtidigt med hajen. Tommy gallskrek av skräck. Han kände hajens vassa tänder skrapa mot sitt ben. Men just då grep Pippi den blodtörstiga besten med bägge händerna och lyfte upp honom över vattenytan.

”Vet du ingen levande hut”, sa hon. Hajen tittade sig omkring, förvånad och illa till mods. Han kunde ju inte andas så bra uppe i luften.

”Lova att aldrig göra så mer, så ska jag släppa dej”, sa Pippi allvarligt. Och så kastade hon med sin fulla kraft hajen långt ut i havet. Och han fick brått att simma därifrån och beslöt att så fort som möjligt ge sig av till Atlanten i stället.

Under tiden hade Tommy klängt sig upp på en liten platå och satt där darrande i hela kroppen. Hans ben blödde. Då kom Pippi. Hon bar sig mycket konstigt åt. Först lyfte hon upp Tommy i vädret och sen kramade hon honom så hårt att nästan all luften gick ur honom. Sen släppte hon honom helt plötsligt och satte sig ner på klippan. Hon lutade ansiktet i händerna. Hon grät. Pippi grät. Tommy och Annika och alla kurreduttbarnen tittade på henne med häpnad och förskräckelse.

”Du gråta för att Tommy nästan bliva uppäten”, förmodade Momo.

”Nej”, sa Pippi vresigt och torkade sig i ögonen. ”Jag gråta för att stackars liten hungrig haj icke få någon frukost i dag.”

Pippi talar förstånd med Jim och Buck

Hajens tänder hade bara hunnit rispa skinnet på Tommys ben, och när Tommy hade lugnat sig ville han fortfarande klättra till storgrottan. Då snodde Pippi ihop ett rep av hibiskusbast och band fast det vid en sten. Sen klättrade hon lätt som en stenget över till grottan och gjorde fast repets andra ända där. Och nu tordes till och med Annika klättra till grottan. När man hade ett stadigt rep att hålla i, så var det ju ingen konst.

Det var en underbar grotta. Den var så stor att alla barnen utan svårighet fick plats.

”Den här grottan är nästan bättre än vår ihåliga ek hemma vid Villa Villekulla”, sa Tommy.

”Nä, inte bättre men lika bra”, sa Annika som kände ett litet sting i hjärtat vid tanken på eken därhemma och inte ville medge att någonting var bättre än den.

Momo visade de vita barnen hur mycket kokosnötter och brödfruktmos som fanns lagrat i grottan. Man skulle kunna bo där i flera veckor utan att svälta ihjäl. Moana kom fram och visade ett urholkat bamburör som var alldeles fullt med de underbaraste pärlor. Hon gav Pippi och Tommy och Annika var sin näve pärlor.

”Snygga saker ni har när ni spelar kula här i landet”, sa Pippi.

Det var ljuvligt att sitta i grottans öppning och titta ut över det solskimrande havet. Och det var väldigt trevligt att ligga på magen och spotta ner i vattnet. Tommy utlyste en tävling i längdspottning. Momo var en riktig baddare att kunna spotta. Men han kunde i alla fall inte slå Pippi. Hon hade ett sätt att slunga fram spotten mellan framtänderna som ingen kunde göra maken till.

”Om det duggregnar borta på Nya Zeeland i dag”, sa Pippi, ”så är det mitt fel.”

För Tommy och Annika gick det dåligt.

”Vita barn icke kunna spotta”, sa Momo överlägset. Han räknade inte Pippi riktigt till de vita barnen.

”Kan inte vita barn spotta”, sa Pippi. ”Du vet inte vad du talar om. Det som dom får lära sej i skolorna från första klassen! Längdspottning och höjdspottning och spottning under språng. Du skulle se Tommys och Annikas fröken, akta’re vad hon kan spotta! Hon har tagit första pris i spottning under språng. När hon löper omkring och spottar så jublar hela stan.”

”Äh”, sa Tommy och Annika.

Pippi skyggade med handen för ögonen och tittade ut över havsytan.

”Det kommer en båt där borta”, sa hon. ”En liten, liten ångbåt. Jag undrar vad den har här att göra.”

Och det kunde hon verkligen undra. Ångbåten närmade sig med god fart Kurrekurredudden. Ombord på båten befann sig förutom en del svarta sjömän även två vita män. De hette Jim och Buck. De var grova karlar och såg ut som riktiga banditer. Det var just det de var också.

En gång när kapten Långstrump var inne i den där affären och köpte snus hade Jim och Buck varit där samtidigt. De hade sett kapten Långstrump lägga fram ett par ovanligt stora och vackra pärlor på disken, de hade hört honom säga att på Kurrekurredudden använde barnen sådana pärlor när de spelade kula. Sedan den dagen hade de bara haft ett enda mål, och det var att fara till Kurrekurredudden och försöka komma över dessa pärlor. De visste att kapten Långstrump var fruktansvärt stark, och de hade också respekt för besättningsmännen från ”Hoppetossa”, och därför tänkte de passa på en gång när allt manfolk var ute på någon jakt. Nu hade tillfället kommit. Gömda bakom en ö i närheten hade de i sin kikare sett kapten Långstrump och alla sjömännen och alla kurredudderna paddla bort från Kurrekurredudden. De väntade bara tills kanoterna hade kommit ordentligt utom synhåll.

”Ut med ankaret”, skrek Buck, när båten kommit helt nära ön. Pippi och alla barnen iakttog dem tysta uppifrån grottan. Ankaret firades ner. Jim och Buck hoppade i en jolle och rodde i land. De svarta sjömännen fick order att stanna kvar ombord.

”Nu smyger vi oss fram till byn och överrumplar dom”, sa Jim. ”Det är nog bara kvinnor och barn hemma.”

”Ja”, sa Buck. ”Förresten var det så många kvinnor i kanoterna, så jag skulle tro att det bara är barna kvar på ön. Jag hoppas att dom håller på att

spela kula, hahaha.”

”Varför det”, skrek Pippi från grottan. ”Är ni särskilt roade av att spela kula? Då tycker jag att det är väl så roligt att hoppa bock.”

Jim och Buck vände sig häpna om och fick se Pippi och alla barnen sticka ut huvudet uppe i grottan. Ett förtjust flin spred sig över deras ansikten.

”Där har vi ungarna”, sa Jim.

”Utmärkt”, sa Buck. ”Det blir en enkel match för oss det här.”

Men de beslöt i alla fall att ta det med list. Ingen kunde ju veta var ungarna hade sina pärlor, och därför var det bäst att locka dem med vänlighet. De låtsades som om de inte alls hade kommit till Kurrekurredudden för att få tag i pärlor utan bara var ute på en liten trevlig utflykt. De kände sig varma och svettiga, och Buck föreslog att de till att börja med skulle ta sig ett bad.

”Jag ska bara ro tillbaka till båten och hämta våra badbyxor”, sa han.

Och det gjorde han. Under tiden stod Jim ensam kvar på badstranden.

”Är det bra badställe här”, skrek han inställsamt till barnen.

”Alldeles utmärkt”, sa Pippi. ”Alldeles utmärkt för hajar. Dom badar här varje dag.”

”Du pratar”, sa Jim. ”Här syns ju inte till några hajar.”

Men han blev i alla fall lite orolig, och när Buck kom tillbaka med badbyxorna berättade han för honom vad Pippi sagt.

”Struntprat”, sa Buck. Och så skrek han till Pippi:

”Är det du som påstår att det är farligt att bada här?”

”Nä”, sa Pippi. ”Det har jag aldrig sagt.”

”Det var väl märkvärdigt”, sa Jim. ”Sa du inte att det fanns hajar här kanske?”

”Jo, det sa jag. Men farligt – nä, det vill jag inte påstå att det är. Min morfar badade själv här förra året.”

”Nå, då så”, sa Buck.

”Och morfar kom hem från sjukhuset redan i fredags”, fortsatte Pippi. ”Med dom prydligaste träben som nånsin har suttit på en gubbe.”

Hon spottade eftertänksamt ner i vattnet.

”Så inte kan man påstå att det är farligt. Fast en del armar och ben går det förstås åt om man ska bada här. Men så länge inte träbena kostar mer än en krona paret, så tycker jag inte att ni av simpel snålhet ska avstå från ett stärkande bad.”

Hon spottade en gång till.

”Min morfar är förresten barnsligt förtjust i sina träben. Han säger att dom är alldeles ovärderliga när man ska ut och slåss.”

”Vet du vad jag tror”, sa Buck. ”Jag tror att du ljuger. Din morfar måste väl vara en gammal man. Han vill väl inte vara med om några slagsmål.”

”Om han vill”, skrek Pippi gällt. ”Han är den argsintaste gubbe som nånsin har drämt sin motståndare i skallen med ett träben. Han trivs inte om han inte får slåss från morgon till kväll. Annars biter han sej själv i näsan i rena ilskan.”

”Du pratar”, sa Buck. ”Inte kan han bita sej själv i näsan heller.”

”Jo då”, försäkrade Pippi. ”Han kliver opp på en stol.”

Buck funderade ett slag på detta, men sen svor han till och sa:

”Jag orkar inte höra på ditt trams längre. Kom, Jim, så klär vi av oss.”

”Förresten ska jag säga er”, sa Pippi, ”att morfar har världens längsta näsa. Han har fem papegojor, och alla fem kan sitta bredvid varann på hans näsa!”

Men nu blev Buck riktigt ond.

”Vet du vad, din rödhåriga lilla olycka, du är sannerligen den mest lögnaktiga unge jag har träffat. Skäms du inte? Vill du verkligen försöka inbilla mej att fem papegojor kan sitta i rad på din morfars näsa. Erkänn att det är lögn!”

”Ja”, sa Pippi sorgset. ”Ja, det är lögn.”

”Där ser du”, sa Buck. ”Var det inte det jag sa!”

”Det är en hemsk, fruktansvärd lögn”, sa Pippi ännu mera sorgset.

”Ja, det begrep jag mesamma”, sa Buck.

”För den femte papegojan”, skrek Pippi och brast ut i bitter gråt, ”den femte papegojan *måste stå på ett ben.*”

”Dra åt skogen”, sa Buck. Och så gick han och Jim bakom en buske för att klä av sig.

”Pippi, du har ju ingen morfar”, sa Annika med förebrående röst till Pippi.

”Nä”, sa Pippi glatt. ”Måste man ha det?”

Buck var den som först fick på sig badbyxorna. Han dök elegant från en klippa ner i havet och simmade utåt. Barnen uppe i grottan tittade på med spant intresse. Då såg de en hajfena, som för ett ögonblick blixtrade till ovanför vattenytan.

”Haj, haj”, skrek Momo.

Buck som med stort välbehag höll på att trampa vatten vände på huvudet och fick se det fruktansvärda rovdjuret komma emot sig.

Det har nog aldrig funnits någon som har simmat så fort som Buck gjorde nu. På två röda sekunder hade han nått land och rusade upp ur vattnet. Arg och rädd var han, och det verkade som om han tyckte det var Pippis fel att det fanns hajar i vattnet.

”Vet du inte hut, unge”, skrek han. ”Sjön är ju full av hajar.”

”Har jag påstått något annat”, sa Pippi och la huvudet ljuvt på sned. ”Jag ljuger inte jämt, förstår du.”

Jim och Buck gick bakom busken och tog på sig kläderna igen. De ansåg att tiden nu var inne att börja tänka på pärlorna. Ingen kunde veta hur länge kapten Långstrump och de andra tänkte stanna borta.

”Hör ni, små barn”, sa Buck. ”Jag hörde nån som sa att det skulle vara gott pärlfiske i dom här trakterna. Vet ni om det är sant?”

”Om”, sa Pippi. ”Det skramlar med pärlmusslor om fötterna var man går där nere på sjöbotten. Gå ner och se efter så får du själv se.”

Men Buck ville inte det.

”Det är stora pärlor i varenda mussla”, sa Pippi. ”Ungefär som den här.”

Hon höll fram en jättestor, skimrande pärla.

Jim och Buck blev så ivriga att de knappt kunde stå stilla.

”Har ni fler såna där”, sa Jim. ”Vi skulle vilja köpa dom av er.”

Detta var osanning. Jim och Buck hade inga pengar att köpa några pärlor för. De ville bara lura åt sig dem.

”Ja, nog har vi väl åtminstone fem, sex liter pärlor här i grottan”, sa Pippi.

Jim och Buck kunde inte dölja sin förtjusning.

”Utmärkt”, sa Buck. ”Kom hit med dom, så köper vi dom allihop.”

”Ånä”, sa Pippi. ”Vad ska dom stackars barna sen ha att spela kula med, har ni tänkt?”

Det behövdes en lång stunds resonemang innan Jim och Buck begrep att det inte gick att lura till sig pärlorna. Men det de inte kunde få med list, beslöt de att ta med våld. Nu visste de ju var pärlorna fanns. Det var bara att klättra över till grottan och ta dem.

Klättra över till grottan, ja, det var just det! Under resonemanget hade Pippi försiktigtvis hakat av hibiskusrepet. Det fanns nu i gott förvar i grottan.

Jim och Buck tyckte inte det såg så värst lockande ut att försöka klättra över till grottan. Men det fanns tydligen ingen annan utväg.

”Gör det du, Jim”, sa Buck.

”Nä, gör det du, Buck”, sa Jim.

”Gör *det du, Jim*”, sa Buck. Han var starkare än Jim. Så Jim började klättra. Han grep förtvivlat tag i alla utsprång han kunde komma åt. Kallsvetten rann utmed ryggen på honom.

”För all del håll dej fast, så du inte ramlar i”, sa Pippi uppmuntrande.

Då ramlade Jim i. Buck skrek och svor på stranden. Jim skrek han också, för han såg två hajar styra kurs rakt mot honom. När de inte var mer än en meter från honom kastade Pippi ner en kokosnöt mitt framför nosen på dem. Det skrämde dem för så pass lång stund att Jim hann simma till stranden och kravla sig upp på den lilla platån. Vattnet rann om hans kläder och han såg bedrövlig ut. Buck grälade på honom.

”Gör det själv, får du se hur gott det är”, sa Jim.

”Jag ska minsann visa dej hur det ska gå till”, sa Buck och började klättra.

Alla barnen kikade på honom. Annika blev nästan lite rädd när han kom närmare och närmare.

”Aj, aj, kliv inte där, för då ramlar du i”, sa Pippi.

”Var”, sa Buck.

”Där”, sa Pippi och pekade. Buck tittade neråt sina fötter.

”Det går åt mycket kokosnötter på det här sättet”, sa Pippi ett ögonblick senare, när hon kastat i en för att hindra hajarna att äta upp Buck som

ömkligt sprattlade i vattnet. Men upp kom han, arg som ett bi, och han var inte rädd av sig. Han satte genast i gång med en ny klättring, för han hade satt sig i sinnet att han skulle fram till grottan och få tag i pärlorna.

Den här gången gick det bättre. När han var nästan alldeles framme vid grottans öppning skrek han triumferande:

”Nu, ungar, ska ni allt få betalt för gammal ost!”

Då stack Pippi ut pekfingret och petade till honom i magen.

”Plask”, sa det.

”Du kunde gärna ha tagit med dej kokosnöten själv när du for”, skrek Pippi efter honom medan hon prickade en närgången haj på nosen. Men det kom fler hajar, och hon blev tvungen att kasta fler kokosnötter. En av dem råkade träffa Buck i huvudet.

”Å, kors, var det du”, sa Pippi, när Buck skrek till. ”Här uppifrån är du precis lik en stor, otäck haj.”

Jim och Buck beslöt sig nu för att vänta ut barnen.

”När dom blir hungriga måste dom nog knalla sej därifrån”, sa Buck bistert. ”Och då ska dom få se på annat.”

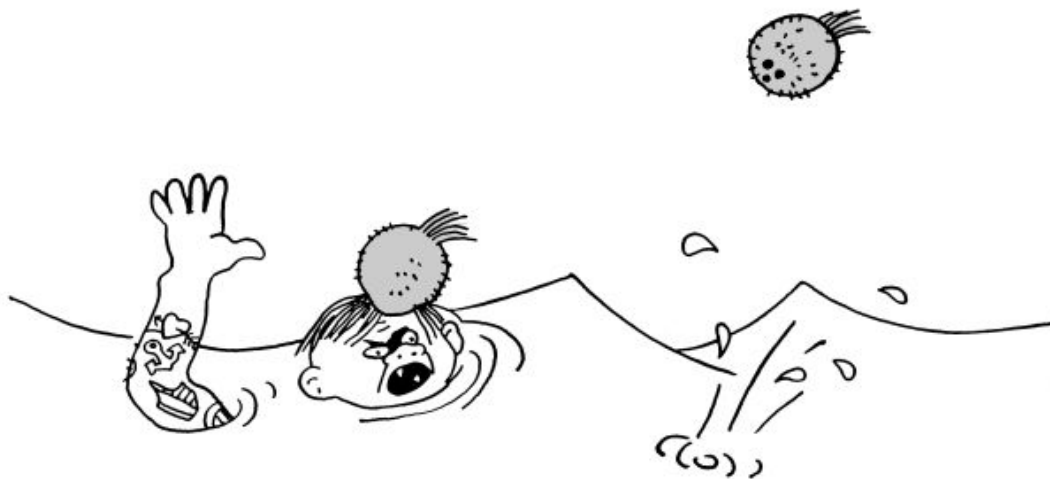
Han skrek åt barnen:

”Jag tycker synd om er ifall ni ska behöva sitta där i grottan tills ni svälter ihjäl.”

”Du har ett gott hjärta”, sa Pippi. ”Men du behöver inte ha nån oro för de närmaste fjorton dagarna. Sen får vi kanske börja ransonera kokosnöterna lite.”

Hon knäckte en stor kokosnöt, drack ur mjölken och åt av den härliga kärnan.

Jim och Buck svor. Solen höll på att gå ner, och de började ordna sig för att övernatta på stranden. De tordes inte ro ut till ångbåten för att sova där, för då skulle ju barnen kunna klättra i väg med alla pärlorna. De la sig ner på den hårda klippgrunden i sina våta kläder. Det var rätt obehagligt.

Uppe i grottan satt alla barnen med tindrande ögon och åt kokosnötter och mosad brödfrukt. Det var så gott, och allting var så spännande och trevligt. Då och då stack de ut huvudet för att titta på Jim och Buck. Det var nu så pass mörkt att de bara otydligt kunde se dem på klipplatån. Men de kunde höra dem svära där nere.

Plötsligt kom ett skyfall av den häftiga sort som förekommer i tropikerna. En sjö av regn forsade ner från himlen. Pippi stack ut yttersta nästippen ur grottan.

”Om det ska finnas nåra som har sån tur som ni”, skrek hon till Jim och Buck.

”Vad menar du med det”, sa Buck förhoppningsfullt. Han tänkte att barnen kanske nu hade ångrat sig och ville ge dem pärlorna. ”Vad menar du med att vi har tur?”

”Jo, tänk bara en sån evig tur att ni var genomvåta, redan innan det här skyfallet kom. Annars hade ni ju blivit genomvåta i det här regnvädret vetja.”

Någon hördes svära nere på platån, men det var omöjligt att avgöra om det var Jim eller Buck.

”Gonatt, gonatt, och sov gott”, sa Pippi. ”För det tänker vi göra nu.”

Alla barnen la sig på grottans golv. Tommy och Annika låg närmast Pippi och höll henne i handen. De låg så skönt. Det var alldeles lagom varmt och behagligt i grottan. Utanför susade regnet.

OceanofPDF.com

Pippi tröttnar på Jim och Buck

Barnen sov gott hela natten. Det gjorde inte Jim och Buck. De bara svor över regnet, och när det slutade regna övergick de till att gråla på varann om vems fel det var att de inte hade kunnat få tag i pärlorna och vem som egentligen hade kommit på den dumma idén att de skulle fara till Kurrekurredudden. Men när solen gick upp och torkade deras våta kläder och Pippis nytra ansikte stack ut ur grottan och hälsade gomorrn, så bestämde de sig mer än någonsin att försöka få tag i pärlorna och fara därifrån som rika karlar. De kunde bara inte räkna ut hur det skulle gå till.

Under tiden hade Pippis häst börjat undra vart Pippi och Tommy och Annika hade tagit vägen. Herr Nilsson hade kommit tillbaka från sitt släktnöte i djungeln, och han undrade detsamma. Han undrade också vad Pippi skulle säga när hon fick se att han hade tappat sin lilla halmhatt.

Herr Nilsson hoppade upp och satte sig på hästens svans, och så lunkade hästen i väg för att ta reda på Pippi. Så småningom letade han sig fram till sydsidan av ön. Och där såg han Pippi sticka ut huvudet ur en grotta. Han gnäggade glatt.

”Titta, Pippi, där kommer din häst”, skrek Tommy.

”Och Herr Nilsson sitter på svansen”, skrek Annika.

Jim och Buck hörde detta. De hörde att hästen som kom där längs stranden tillhörde Pippi, den rödhåriga olyckan uppe i grottan.

Buck gick fram och grep hästen i manen.

”Hör du, din trollunge”, skrek han till Pippi. ”Nu tänker jag slå ihjäl din häst.”

”Tänker du slå ihjäl min häst som jag älskar så hårt”, sa Pippi. ”Min lilla rara snälla häst. Det kan du inte mena.”

”Jo, det blir jag nog tvungen till”, sa Buck. ”Såvida du inte vill komma hit och ge oss alla pärlorna. Alltihop, observera det! Annars slår jag ihjäl hästen nu på eviga minuten.”

Pippi såg allvarligt på honom.

”Snälla du”, sa hon. ”Jag ber dej så vackert jag nånsin kan – slå inte ihjäl min häst och låt barna få behålla sina pärlor.”

”Du har hört vad jag har sagt”, sa Buck. ”Hit med pärlorna på ögonblicket. Annars ...!”

Och så sa han med låg röst till Jim:

”Vänta bara tills hon kommer med pärlorna. Då ska jag klå henne gul och grön till tack för den här regnvädernatten. Och hästen tar vi med oss ombord och säljer den på någon annan ö.”

Han skrek till Pippi:

”Nå, hur ska det bli? Kommer du eller kommer du inte?”

”Ja, jag kommer väl då”, sa Pippi. ”Men glöm inte att det var du själv som bad om det.”

Hon skuttade så lätt på de små klipputsprången som om det hade varit den jämnaste promenadväg, och så hoppade hon ner på platån till Buck och Jim och hästen. Hon stannade framför Buck. Där stod hon, liten och smal, klädd i det lilla skynket om magen och med de två röda flätorna som pekade rakt ut. Hennes ögon lyste med en farlig glans.

”Var har du pärlorna, unge”, skrek Buck.

”Det ska inte vara några pärlor i dag”, sa Pippi. ”Ni får hoppa bock i stället.”

Då gav Buck till ett rytande som kom Annika att darra där uppe i grottan.

”Nu ska jag sannerligen slå ihjäl både dej och hästen”, skrek han, och så rusade han på Pippi.

”Sakta i backarna, min gode man”, sa Pippi. Hon grep honom om livet och kastade honom tre meter upp i luften. Han slog sig rätt hårt mot klippan när han dunsade ner. Då blev det liv i Jim. Han måttade ett förfärligt slag mot Pippi, men hon hoppade åt sidan med ett litet belåtet skratt. Och sekunden efteråt flög Jim också upp mot den ljusa morgonhimlen. Och där satt nu Jim och Buck på klippan och stönade högt. Pippi gick fram och högg tag i dem, en i vardera näven.

”Man får inte vara så tokig i att spela kula som ni tycks vara”, sa hon. ”Det måste vara någon måtta på nöjeslystnaden.”

Hon bar dem ner till jollen och slängde i dem.

”Far nu hem och be eran mamma att ni får fem öre till stenkulor”, sa hon. ”Jag försäkrar er att det går precis lika bra med dom.”

En kort stund senare töffade ångbåten i väg bort från Kurrekurreduttön. Sedan dess har den aldrig varit synlig i dessa farvatten.

Pippi klappade sin häst. Herr Nilsson hoppade upp på hennes axel. Och bakom öns yttersta spets stack det nu fram en lång rad kanoter. Det var kapten Långstrump och hans sällskap som vände hem från en lyckad jakt. Pippi skrek och vinkade åt dem, och de hälsade med paddelåror.

Sen spände Pippi kvickt upp repet igen, så att Tommy och Annika och de andra utan fara kunde lämna grottan. Och när kanoterna en stund senare lade till i den lilla viken bredvid "Hoppetossa", så stod hela barnskaran redan där och tog emot.

Kapten Långstrump klappade Pippi.

"Har allting varit lugnt", frågade han.

"Fullkomligt lugnt", sa Pippi.

"Nämen, Pippi, det har det väl inte", sa Annika. "Det har ju nästan hänt olyckor."

"Ja, javisst, det glömde jag", sa Pippi. "Lugnt har det visst inte varit, pappa Efraim. Så fort du vänder ryggen till så händer det saker och ting."

"Nå men, barn lilla, vad är det som har hänt", sa kapten Långstrump oroligt.

"Nånting förskräckligt", sa Pippi. "Herr Nilsson har tappat sin halmhatt."

Pippi lämnar Kurrekurredudden

Ljuvliga dagar följde, ljuvliga dagar i en varm, ljuvlig värld, full av sol och glittrande blått vatten och doftande blommor.

Tommy och Annika var nu så bruna att man nästan inte kunde se någon skillnad på dem och kurredudden. Och Pippi hade fräknar på precis varenda plätt i ansiktet.

”Den här trippen blir en riktig skönhetskur för mej”, sa hon belåtet. ”Jag är fräknigare och vackrare än någonsin. Fortsätter det så här så blir jag direkt oemotståndlig.”

Momo och Moana och alla de andra kurredudden tyckte egentligen att Pippi redan var oemotståndlig. De hade aldrig haft så roligt som nu, och de tyckte lika mycket om Pippi som Tommy och Annika gjorde. Ja, de tyckte om Tommy och Annika också förstås, och Tommy och Annika tyckte om dem tillbaka. Därför hade de också så trevligt tillsammans allihop, och de lekte och lekte hela dagarna. Ofta höll de till i grottan. Pippi hade tagit dit filter, och när de så ville kunde de övernatta där och ha det ännu bekvämare än den första natten. Hon hade också gjort en repstege som gick ända ner till vattenytan nedanför grottan, och alla barnen klättrade upp och ner på repstegen och badade och plaskade av hjärtans lust. Jo då, visst kunde de bada där nu. Pippi hade spärrat av ett stort område med nät, så att hajarna inte kunde komma åt dem. Det var så roligt att simma in och ut i de där grottorna som var fulla med vatten. Och till och med Tommy och Annika hade lärt sig att dyka efter pärlmusslor. Den första pärlan som Annika hittade var en stor, vacker, skär en. Hon beslöt att ta den med sig hem och låta sätta den i en ring som hon skulle ha till minne av Kurrekurredudden.

Ibland lekte de att Pippi var Buck som försökte ta sig in i grottan för att stjäla pärlor. Då drog Tommy upp repstegen och Pippi fick klättra uppför klippväggen bäst hon kunde. Alla barnen skrek ”Buck kommer, Buck kommer”, när hon stack in huvudet i grottan, och i tur och ordning fick de peta henne i magen, så att hon störtade baklänges ner i sjön. Och där nere plaskade hon omkring med bara fötterna stickande upp ur vattnet, och barnen skrattade så att de närapå trillade ur grottan.

När de tröttnade på att vara där, så kunde de vara i sitt bambuhus. Pippi och barnen hade hjälpts åt att bygga det, fast Pippi hade gjort det mesta förstås. Det var stort och alldeles fyrkantigt och uppbyggt av tunna bamburör, och man kunde klättra omkring i det och på det precis hur som helst. Alldeles intill huset stod en hög kokospalm. Pippi hade hackat in trappsteg i palmen, så att man kunde kliva ända upp till toppen. Man hade fin utsikt där uppifrån. Mellan två andra palmer hade Pippi satt upp en gunga av hibiskusblast. Det var alldeles utmärkt. Om man gungade riktigt hårt, och så just i värsta farten slängde sig ur, hamnade man i vattnet. Pippi gungade så förfärligt högt, och hon flög så långt ut i vattnet, så hon sa att ”en vacker dag dimper jag nog ner i Australien, och då blir det inte roligt för den som får mej i huvet”.

Barnen gjorde också utflykter in i djungeln. Det fanns ett högt berg där och ett vattenfall som kastade sig utför en bergsbrant. Pippi hade satt sig i sinnet att hon skulle åka utför vattenfallet i en tunna, och det gjorde hon också. Hon bar med sig en av tunnorna från ”Hoppetossa”, och i den kröp hon in. Momo och Tommy stängde igen locket och hjälpte till att putta ut

tunnan i vattenfallet. Den dunsade utför med väldig fart, och till sist gick den sönder. Alla barnen såg Pippi försvinna i vattenmassorna, och de trodde inte att de någonsin skulle få se henne igen. Men rätt som det var dök hon upp och klev i land och sa:

”Dom håller rätt bra fart, såna här vattentunnor.”

Ja, så gick dagarna, den ena efter den andra. Men snart skulle regnperioden komma, och då brukade kaptén Långstrump stänga in sig i sin hydda och grubbla över livet, och han var rädd att Pippi inte skulle trivas på Kurrekurreduttön då. Tommy och Annika började allt oftare undra hur mamma och pappa hade det därhemma. De ville också gärna hinna hem till julafton. Därför blev de inte så ledsna som man skulle kunna tro när Pippi en morgon sa:

”Tommy och Annika, hur skulle det vara att komma hem till Villa Villekulla ett tag igen?”

För Momo och Moana och de andra kurreduttbarnen blev det förstas en sorgens dag, när de såg Pippi och Tommy och Annika gå ombord på ”Hoppetossa” för att segla hem. Men Pippi lovade att de ofta, ofta skulle komma tillbaka till Kurrekurreduttön. Kurrekurreduttbarnen hade bundit kransar av vita blommor som de hängde om halsen på Pippi och Tommy och Annika till farväl. Och deras avskedssång for så klagande ut över vattnet efter den bortglidande båten. Kapten Långstrump stod också på stranden. Han var tvungen att vara kvar och regera. Det var Fridolf som i stället hade åtagit sig att frakta hem barnen. Kapten Långstrump snöt sig betänksamt i sin stora snusnäsduk och vinkade adjö. Pippi och Tommy och Annika grät så att tårarna sprutade ur ögonen, och de vinkade och vinkade åt kapten Långstrump och de små kurreduttbarnen så länge de kunde se dem.

De hade en präktig medvind under hela hemresan.

”Det är bäst att vi plockar fram era undertröjor i god tid före Nordsjön”, sa Pippi.

”Usch ja”, sa Tommy och Annika.

Det visade sig snart att ”Hoppetossa” trots den präktiga medvinden omöjligt skulle hinna hem till jul. Tommy och Annika blev så ledsna när de fick höra det. Tänk, ingen julgran och inga julklappar!

”Då kunde vi lika gärna ha stannat på Kurrekurreduttön”, sa Tommy förtrytsamt.

Annika tänkte på mamma och pappa och tyckte nog att hon gärna ville komma hem i alla fall. Men sorgligt var det att de skulle gå miste om julen, det var Tommy och Annika överens om.

En mörk kväll i början av januari fick Pippi och Tommy och Annika se den lilla stadens ljus sig till mötes igen. De var hemma.

”Tja, det var *den* Söderhavstrippen”, sa Pippi, när hon klev över landgången med hästen.

Det var ingen nere och mötte dem, för ingen kunde ju veta när de skulle komma hem. Pippi lyfte upp Tommy och Annika och Herr Nilsson på hästen, och så red de i väg mot Villa Villekulla. Hästen fick skumpa på duktigt, för gator och vägar var fulla av snö. Tommy och Annika stirrade framåt genom snöyran. Snart skulle de vara hos mamma och pappa. Och de kände plötsligt att de längtade efter dem.

Inne i familjen Settergrens hus lyste det så inbjudande, och genom fönstret kunde man se Tommys och Annikas mamma och pappa sitta vid matbordet.

”Där är mamma och pappa”, sa Tommy, och han lät så belåten när han sa det.

Men Villa Villekulla låg alldeles mörk och överhöljd med snö.

Annika blev förtvivlad vid tanken på att Pippi skulle gå in där ensam.

”Snälla Pippi, kan du inte bo hos oss första natten”, sa hon.

”Ånej”, sa Pippi och plumsade ner i snön utanför grinden. ”Nu måste jag först få lite ordning i Villa Villekulla.”

Hon klev vidare genom de djupa snödrivorna som räckte henne ända upp till magen. Hästen travade efter.

”Jamen, tänk vad du ska ha det kallt där inne”, sa Tommy, ”när det inte har varit eldat på så länge.”

”Äsch”, sa Pippi. ”Bara hjärtat är varmt och pickar som det ska, så fryser man inte.”

Pippi Långstrump vill inte bli stor

Och så Tommys och Annikas mamma och pappa klappade om sina barn och så de kysste dem och dukade fram en god kvällsmat åt dem och stoppade om dem i deras sängar, när de hade lagt sig. Och de satt länge, länge på sängkanten hos dem och hörde på barnens berättelser om allt det märkvärdiga som de varit med om på Kurrekurreduttön. De var så glada allihop. Det var bara en sak som var tråkig, och det var det där med julen. Tommy och Annika ville inte säga till sin mamma att de var ledsna för att de hade gått miste om julgran och julklappar, men så var det i alla fall. Det kändes så ovant att komma tillbaka som det alltid gör när man har varit ute och rest, och det skulle ha varit en väldig hjälp om det bara hade varit julafton när de kom hem.

Det gjorde också lite ont i Tommy och Annika när de tänkte på Pippi. Nu låg hon förstås där inne i Villa Villekulla med fötterna på huvudkudden och ingen var hos henne och stoppade om henne. De beslöt att gå till henne så fort de någonsin kunde nästa dag.

Men dagen därpå ville deras mamma inte släppa i väg dem, för hon hade ju inte sett dem på så lång tid, och förresten skulle deras mormor komma och äta middag och önska barnen välkomna hem. Tommy och Annika undrade oroligt vad Pippi kunde ha för sig hela dan, och när det började mörkna på kvällen kunde de inte stå ut längre.

”Snälla mamma, vi *måste* gå och hälsa på Pippi”, sa Tommy.

”Ja, kila i väg då”, sa fru Settergren. ”Men stanna inte för länge.”

Och Tommy och Annika kilade i väg.

När de kom till Villa Villekullas trädgårdsgrind stannade de och bara tittade. Det såg ut precis som ett julkort. Hela villan låg där så mjukt inbäddad i snö, och det lyste glatt i alla fönster. På verandan brann en fackla som kastade sitt ljus långt ut över det vita snötäcket utanför. En väg var ordentligt uppskottad fram till verandan, så Tommy och Annika behövde inte plumsa i några drivor.

Just när de stampade av sig snön på verandan öppnades dörren och där stod Pippi.

”God jul i härvarande stuga”, sa hon. Så föste hon in dem i köket. Och där, där stod minsann en julgran! Ljusen var tända, och sjutton tomtebloss brann så det sprakade och spred ett hemtrevligt os omkring sig. På bordet stod uppdukat julgröt och skinka och korb och all möjlig julmat, ja, till och med pepparkaksgubbar och klenäter. I spisen flammade elden, och vid vedlåren stod hästen och skrapade belevat med foten. Herr Nilsson skuttade fram och tillbaka i granen mellan tomteblossen.

”Det är meningen att han ska vara julängel”, sa Pippi bistert, ”men det är lögn att han vill sitta still.”

Tommy och Annika stod där mållösa.

”O, Pippi”, sa Annika, ”så underbart! Hur har du kunnat hinna med allt det här?”

”Jag är en idog natur”, sa Pippi.

Tommy och Annika kände sig plötsligt kolossalt glada och lyckliga.

”Jag tycker det är bra att vi är hemma i Villa Villekulla igen”, sa Tommy.

De satte sig kring bordet och åt massor av skinka och risgrynsgröt och korb och pepparkakor, och de tyckte att det var ännu godare än bananer och brödfrukt.

”Jamen, Pippi, det är ju inte alls jul nu”, sa Tommy.

”Jodå”, sa Pippi. ”Villa Villekullas almanacka går efter en hel del. Jag måste lämna in den till en almanacksmakare och få den ruckad, så det blir sprutt på den igen.”

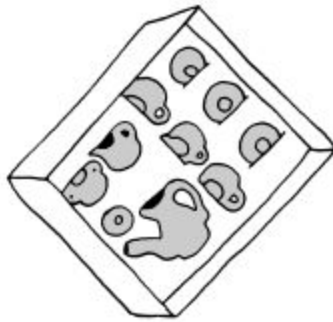
”Så härligt”, sa Annika. ”Då får vi ju jul i alla fall. Fast utan julklappar förstås.”

”Oj, där sa du ett ord”, sa Pippi. ”Jag har gömt era julklappar. Dom får ni ta reda på själva.”

Tommy och Annika blev alldeles röda i ansiktet av förtjusning, och de rusade upp och började leta. I vedlåren hittade Tommy ett stort paket som det stod ”TOMMY” på. Det var en fin färglåda i det. Under bordet hittade Annika ett paket med sitt namn, och inuti det paketet låg en vacker röd parasoll.

”Den kan jag ta med till Kurrekurreduttön nästa gång vi far dit”, sa Annika. Alldeles uppe under spiselkåpan hängde det två paket. Det var en liten jeep åt Tommy i det ena och en dockservis åt Annika i det andra. I hästens svans hängde ett litet, litet paket, och det innehöll en klocka som Tommy och Annika skulle ha i sin barnkammare.

När de hade hittat alla sina julklappar kramade de Pippi hårt till tack. Hon stod vid köksfönstret och tittade på all snön där ute i trädgården.

”I morgon ska vi bygga ett stort hus av snö”, sa hon. ”Och vi ska ha ljus som brinner inne i det om kvällarna.”

”O, ja, låt oss göra det”, sa Annika och kände sig mer och mer belåten med att ha kommit hem.

”Jag funderar på om vi skulle kunna anlägga en skidbacke uppifrån taket och ner i drivorna inunder”, sa Pippi. ”Jag tänker lära hästen åka skidor. Men jag kan inte lista ut om han behöver fyra skidor eller bara två.”

”Vi ska ha väldigt roligt i morgon”, sa Tommy. ”Sån tur att vi kom hem mitt i jullovet.”

”Vi ska ha roligt jämt”, sa Annika. ”Här i Villa Villekulla och på Kurrekurredudden och överallt.”

Pippi nickade instämmande. De hade krupit upp på köksbordet alla tre. Plötsligt flög en dyster skugga över Tommys ansikte.

”Jag vill aldrig bli stor”, sa han bestämt.

”Inte jag heller”, sa Annika.

”Nä, det är inget att stå efter”, sa Pippi. ”Stora människor har aldrig nånting roligt. Dom har bara en hopar tråkigt arbete och fåniga kläder och liktornar och kumminalskatt.”

”Kommunalskatt, heter det”, sa Annika.

”Ja, samma smörja är det i alla fall”, sa Pippi. ”Och så är dom fulla av vidskepelse och galenskaper. Dom tror att det ska hända en stor olycka om dom råkar sticka kniven i mun när dom äter och sånt där.”

”Inte kan dom leka heller”, sa Annika. ”Usch, att man ska vara tvungen att bli stor!”

”Vem har sagt att man måste bli det”, frågade Pippi. ”Om jag inte minns fel, så har jag ett par piller nånstans.”

”Vad då för piller”, sa Tommy.

”Nåra mycket bra piller för den som inte vill bli stor”, sa Pippi och hoppade ner från bordet. Hon letade överallt i skåp och lådor, och efter en liten stund kom hon fram med nånting som precis liknade tre gula ärter.

”Ärter”, sa Tommy häpet.

”Trodde du, va”, sa Pippi. ”Det här är inga ärter. Det är krumelurpiller. Jag fick dom för länge sen i Rio av en gammal indianhövding, när jag råkade nämna att jag inte brydde mej så värst mycket om att bli stor.”

”Hjälper det med bara dom där små pillerna”, sa Annika tvivlande.

”Ja då”, försäkrade Pippi. ”Men dom måste ätas i mörker, och så måste man säga så här:

’Fina lilla krumelur,
jag vill inte bliva stur.’”

”Stor, menar du väl”, sa Tommy.

”Har jag sagt ’stur’, så menar jag ’stur’”, sa Pippi. ”Det är det som är knepet, förstår du. Dom flesta säger ’stor’, och det är det värsta som kan hända. För då börjar man växa värre än någonsin. Det var en gång en pojke som åt såna här piller. Han sa ’stor’ i stället för ’stur’. Och han satte i gång att växa så man kunde bli mörkrädd. Flera meter om dan. Det var för sorgligt. Det var för all del rätt bekvämt så länge han kunde gå och beta direkt ur äppelträden ungefär som en giraff. Men snart gick inte det mera, han var för lång. När det kom några tanter och hälsade på hemma hos honom och dom skulle säga ’O, vad du har blivit stor och duktig’, så måste dom skrika i megafon för att han skulle höra det. Man såg inget annat av honom än hans långa, smala ben som försvann opp bland molnen som två flaggstänger. Man hörde aldrig mera av honom, jo, en gång, och det var när han gav sej till att slicka på solen så han fick en brännblåsa på tungan, då hävde han opp ett illtjut så att blommorna vissnade nere på jorden. Men det var också det sista livstecknet från honom. Fast bena vandrar väl fortfarande omkring där nere i Rio och ställer till oreda i trafiken, tänker jag.”

”Jag törs inte äta något piller”, sa Annika förskräckt. ”Ifall jag säger fel.”

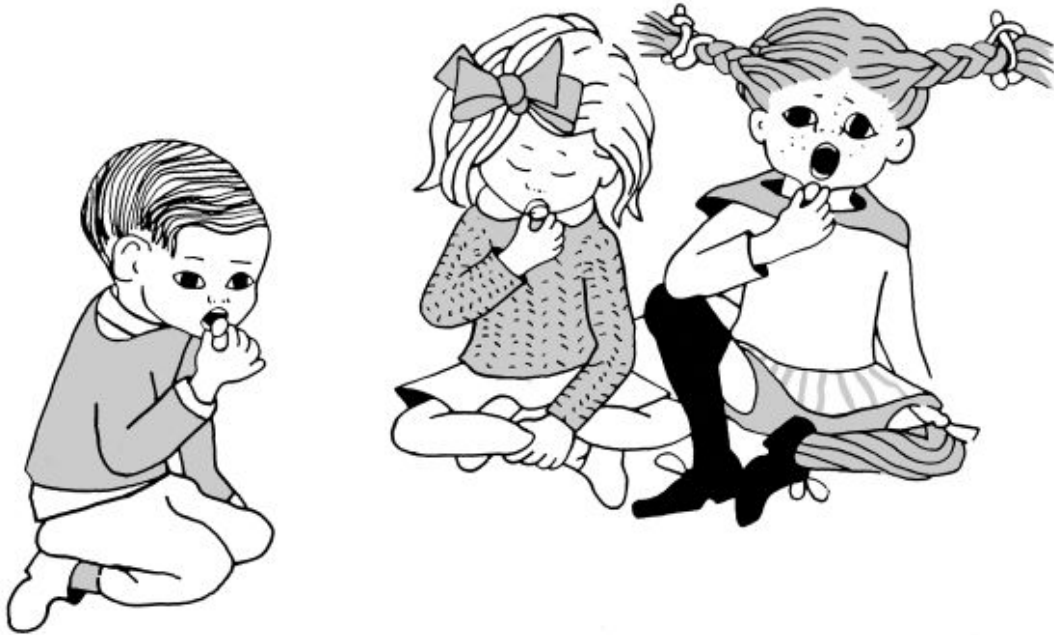
”Du säger inte fel”, sa Pippi tröstande. ”Om jag trodde att du gjorde det så skulle jag inte ge dej nåt piller. För det skulle vara bra enformigt att bara ha dina ben att leka med. Tommy och jag och dina ben, det skulle vara ett snyggt sällskap.”

”Äsch, du säger inte fel, Annika”, sa Tommy.

De släckte alla julgransljusen. Det blev alldeles mörkt i köket, utom framme vid spisen där elden glödde bakom luckorna. De satte sig tysta i en ring mitt på golvet. De tog varandras händer. Pippi gav Tommy och Annika var sitt krumelurpill. Det kröp av spänning längs ryggraden på dem. Tänk, om ett ögonblick skulle det där märkvärdiga pillret ligga nere i magen, och sen skulle de aldrig, aldrig behöva bli stora. Det var underbart.

”Nu”, viskade Pippi.

De svalde sina piller.

”Fina lilla krumelur, jag vill aldrig bli stor”, sa de alla tre på en gång. Så var det gjort. Pippi tände taklampan.

”Härligt”, sa hon. ”Nu slipper man bli stor och få liktornar och annat elände. Fast pillerna har ju legat i mitt skåp så länge, så man kan ju inte vara *pin* säker på att inte kraften har gått ur. Men vi ska väl hoppas på det bästa.”

Annika hade kommit att tänka på en sak.

”O, Pippi”, sa hon förskräckt, ”du skulle ju bli sjörövare när du blir stor.”

”Äsch, det kan jag bli ändå”, sa Pippi. ”Jag kan bli en liten, liten ettrig sjörövare, som sprider död och förvirring omkring mej i alla fall.”

Hon funderade en stund.

”Tänk, hör ni”, sa hon, ”tänk om det kommer en tant och går förbi här nån gång om många, många år och får se oss springa omkring i trädgården och leka. Då kanske hon frågar dej, Tommy: ’Hur gammal är du, min lille vän?’ Och då säger du: ’53 år, om jag inte minns fel.’”

Tommy skrattade belåtet.

”Då tycker hon nog att jag är väldigt liten till växten”, sa han.

”Ja, det förstås”, medgav Pippi. ”Men då kan du säga att du var större när du var mindre.”

Just då kom Tommy och Annika ihåg att deras mamma hade sagt till dem att inte stanna för länge.

”Vi måste nog gå hem nu”, sa Tommy.

”Men vi kommer igen i morgon”, sa Annika.

”Fint”, sa Pippi. ”Vi börjar med snöhuset klockan åtta.”

Hon följde dem till grinden, och hennes röda flätor dansade omkring henne när hon sprang tillbaka till Villa Villekulla.

”Tänk”, sa Tommy en stund senare när han höll på att borsta sina tänder, ”tänk, om jag inte hade vetat att det var krumelurpiller, så skulle jag ha kunnat slå mej i backen på att det var vanliga ärter.”

Annika stod vid barnkammarfönstret i sin skära pyjamas och tittade bort mot Villa Villekulla.

”Titta, jag ser Pippi”, ropade hon förtjust.

Tommy skyndade fram till fönstret han också. Ja sannerligen! Nu när träden inte hade något lövverk kunde man se ända in i Pippis kök.

Pippi satt vid bordet med huvudet lutat mot armarna. Med ett drömmande uttryck i ögonen stirrade hon på ett litet ljus, som stod framför henne med fladdrande låga.

”Hon ... hon ser så ensam ut på nåt vis”, sa Annika och darrade lite på rösten. ”O, Tommy, om det vore morgon, så vi fick gå till henne mesamma.”

De stod där tysta och tittade ut i vinterkvällen. Stjärnorna lyste över Villa Villekullas tak. Där inne fanns Pippi. Hon skulle finnas där alltid. Det var underbart att tänka på. Åren skulle gå, men Pippi och Tommy och Annika skulle inte bli stora. Om inte kraften gått ur krumelurpillerna förstås! Det skulle komma nya vårar och somrar och nya höstar och vintrar, men deras lekar skulle fortsätta. I morgon skulle de bygga snöhus och göra en skidbacke från Villa Villekullas tak, när det blev vår skulle de klättra i den ihåliga eken där det växte sockerdricka, de skulle leka sakletare och de skulle rida på Pippis häst, de skulle sitta i vedlåren och berätta historier, de skulle kanske också resa till Kurrekurredudden ibland och hälsa på Momo och Moana och de andra, men de skulle alltid återvända till Villa Villekulla. Ja, det var en underbart tröstande tanke – Pippi skulle finnas i Villa Villekulla för alltid.

”Om hon ville titta hitåt, så skulle vi vinka åt henne”, sa Tommy.

Men Pippi bara stirrade framför sig med drömmande ögon.

Så släckte hon ljuset.

OceanofPDF.com

Efterord

När *Pippi Långstrump i Söderhavet* nu ges ut igen är den delvis reviderad av Astrid Lindgren själv. I samma anda som hon gjorde en revidering 1993 har Rabén & Sjögren och rättighetsinnehavarna Astrid Lindgren Aktiefbolag, överallt där det förekommer, ersatt n-ordet med prefixet ”söderhavs”.

OceanofPDF.com